

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Šajā numurā lasiet!

“VILKU”
PIEJAUCĒŠANAS
EKSPERIMENTS IR
IZGĀZIES

2. lpp.

MĒS ESAM NEVIS
TAUTA,
BET PŪLIS?

3. lpp.

IZTAISNOJIES UN
ELPO BRĪVI!

Saruna ar tieslietu ministru Jāni Bordānu

5. lpp.

LATVIEŠIEM
JĀATGŪST
UZVARAS LAUKUMS

7. lpp.

JĀSAŅĒM LIKUMĪGS
“SPĒRIENS PA
PĒCPUSI”!

8. lpp.

MAZLIET VĒSTURES

Latvietis pierādīja, kā prot karot!
Bet bieži iznāca būt kalpam un pat utis barot –
Un redzēt Kaukāzkalnu aulus,
Varbūt vēl tagad balina tie senču kaulus?
Bij’ karš ar japāņiem? – Tur grūti gāja,
Vēl atmiņā pirms nāves – Dzimtene un māja.
Vai Pasaules karā vācietis nav ienaidnieks?
Viņš jāsakauj! Jo Latvijā ir vienmēr bijis lieks!
Šai karā zaudējam mēs daudz,
Bij’ ticība, ka vēlāk laime plauks.
Bet daudziem strēlniekiem bij’ apmāts prāts –
Tie Stučkam ticēja, viņš taču Rainim rads?
Diemžēl šī ticība izrādījās vāja,
Par vēl u saprata, un Krievija tiem kļuva māja.
Bet “tautu tēvs” pēc dabas bargs:
Ja strēlnieks nenošauts – tad vergs.
Uz viņu kauliem pilsētas cēla...
Mums paliek atmiņas – un žēl par savas tautas
dēliem...

Atmiņas drūmas, taču tādas diemžēl ir un būs...

Ivars Silazieds
Ventspilī

LATVIEŠIEM VAJADZĪGA NACIONĀLĀ PAŠAPZIŅA

Saruna ar agronomu Andreju Lucānu

NACIONĀLĀS PAŠAPZIŅAS FORMULA

DDD: Kas, jūsuprāt, ir latviešu nacionālās identitātes pamats?

Andrejs Lucāns: Latviešu nacionālās identitātes pamats balstās uz trim galvenajām vērtībām – nacionālo pašapziņu, valodu un zemi. Ja skatāmies vēsturē, tad vispirms laikam bija zeme, pēc tam ienāca mūsu priekšteči un tad bija valoda. Bet nacionālā pašapziņa radās pēc visas tās gadu simteņu

un patriotisms. Es šo pieņemto definīciju sadalīju sīkākās sastāvdaļās, sakot, ka nacionālā pašapziņa ir patriotisms, nacionālisms un pašapziņa.

DDD: Jūs ar terminu “pašapziņa” domājat cilvēka individuālo apziņu, piederību konkrētai nācijai?

A.L.: Pat ne tik konkrēti. Domāju vienkāršu cilvēka pašapziņu – spēju darboties un justies kā saimniekam. Kad cilvēkam ir saimnieka apziņa, tā pārvēršas par pašapziņu, pašcieņu, pašlepnumu. Bet, ja neesi saimnieks, tad

“Es nevaru samierināties ar kaut kādiem šeit atstātajiem militāristiem, kuri te ienāca un palika ar visām ģimenēm, kuri netraucēti turpina agītēt pret Latviju un latviešu tautu.”

pieredzes, pēc tautas atmodas – pēc apziņas rašanās. Apziņa pakāpeniski pārvērtās pašapziņā, ko es mēģinu izteikt formulā. Pie mums par pašapziņu runā, bet nekad to neinterpretē. Pieņemts uzskatīt, ka nacionālā pašapziņa ir: valstiskuma atzišana

kaut kāda apziņa ir, tomēr – jūs jau redzat – pašapziņas nav. Nav pašcieņas ne valstsvīriem, ne deputātiem. Protams, par visiem to nesaku, bet tiem, kuri veido vairākumu, pašcieņas pietrūkst.

DDD: Tātad, ja pie varas raujas cilvēks, ku-

ram nav pašapziņas, kuram nav pašcieņas, tas ir drauds tautai un valstij?

A.L.: Es domāju gan. Nacionālās pašapziņas formulu izdomāju, lai cilvēkiem varētu saprotami paskaidrot. Aritmētikā ir vienkārši: 1 + 1 + 1 = 3. Pēc šīs formulas es parādiju

nacionālo pašapziņu: patriotisms + nacionālisms + pašapziņa, pašcieņa un morāli ētiskie kritēriji = nacionālā pašapziņa.

DDD: Ja trūkst kaut viens no šiem komponentiem, nav nacionālās pašapziņas?

Turpinājums 5. lpp.

SAGLABĀT VESELO SAPRĀTU!

A. V. Gremze

Jau ilgu laiku Eiropas Savienība atrodas finansu krīzes gūstā. Gan tā, gan šitā, bet beigās – nekā. Gudri vīri spriež riņķī un apkārt, bet pie pašas problēmas būtības tuvāk ne par mata tiesu nav tikuši. Tiek grūsti miljardi caurajos maisos gan tāpēc, lai virs ūdens noturētu sliksstošos, gan tāpēc, lai aizlāpītu cauros maisus. Tas tikai uz ielām izdzen miljonus sašutušu naudas tērētāju, kuri pamet savas darbvietas, un tas rada vienīgi skudru pūzni iesviesta akmens efektu. Tas, kā šo visu skaidro skolotie prāti, ir saprotams tikai pašiem prātiem, kuri tik ļoti ir aizrāvušies ar savu skaidrošanu, ka vairs nevienā neklausās, tikai uzspiež savu versiju; un vispārējā

kņadā brīžiem te uzpeld, te nogrimst kāda censonā balss. Vai tad tā nav visistākā Bābele, ja katrs ie-

simtiņam tev pakaļ – tikai paņem. Vai nav jauka dziļvošana? Iegādāties to, ko vari atļauties, ko esi godīgi

“Tas, kā šo visu skaidro skolotie prāti, ir saprotams tikai pašiem prātiem, kuri tik ļoti ir aizrāvušies ar savu skaidrošanu, ka vairs nevienā neklausās, tikai uzspiež savu versiju...”

spējamo labumu velk tikai uz savu pusi – kas viņam daļas par citiem?!

Tādos apstākļos nevienam vairs nav laika domāt, ko varētu reāli atļauties, ko ne – kam tad ir domātas bankas?! Ja banka konstatē, ka esi tīrais plikadīda, un sāk apšaubīt sava iespējamā klienta apsviedību, tad ir jau vēl tādi kantori, kas reklamās sviez pa

nopelnījis – tā rīkojas tikai muļķi, kuriem liberālajā demokrātijā vieta nav paredzēta, jo tur viss, kas nav aizliegts, ir atļauts. Vai veiksmīgam biznesmenim rūp, ka viņa saražotā produkcija tikai čakarē cilvēkiem smadzenes un rada visneiedomājamākās atkarības?

Cilvēki jau ir tikai tādēļ, lai kāds viņus kārdinātu

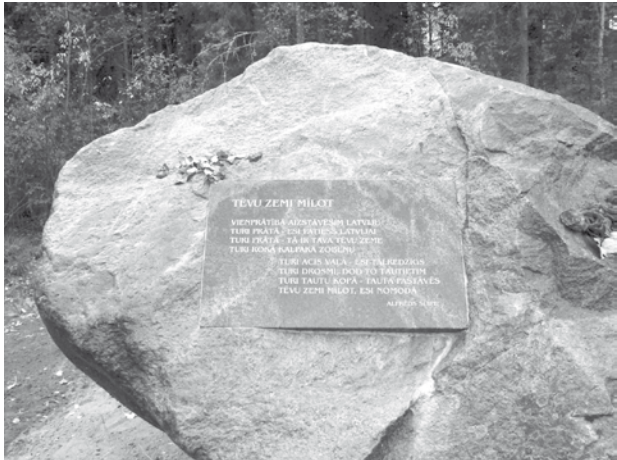
un muļķotu... Muļķīgi ir domāt, ka cilvēkus bojā tikai alkohols un narkotikas. Tos pazudina arī azartspēles, piramīdas, dažādas sekas. Nav vajadzīgas nekādas fiziskas pūles, tikai lokana mēle un pierunāšanas spējas – var vienīgi apbrīnot, cik viegli tas izdodas.

Turpinājums 2. lpp.

UZ TIKŠANOS SĒRMŪKŠOS!

Ielūdzu visus “DDD” lasītājus un latviešu tautas patriotus **2012.gada 21.septembrī plkst.11.00** uz Latvijas Nacionālo partizānu piemiņas pasākumu Amatas novada Sērmūkšos pie Nacionālo partizānu piemiņas ansambļa.

Nacionālo partizānu vārdā,
Alfrēds Suipe

TĒVU ZEMI MĪLOT

Vienprātībā aizstāvēsim Latviju.
Turi prātā – esi patiess Latvijai.
Turi prātā – tā ir tava Tēvu zeme.
Turi rokā Kalpaka zobenu.

Turi acis vaļā – esi tālredzīgs.
Turi drosmi, dod to tautietim.
Turi tautu kopā – tauta pastāvēs.
Tēvu zemi mīlot, esi nomodā.

Alfrēds Suipe

VĒSTULE

SĀTANA UZVARAS GĀJIENS LATVIJĀ?

Vispārzināms fakts, ka viss ļaunais – kā, piemēram, meli, liekulība, varaskāre, alkatība, nodevība utt., u.t.p. – nāk no Sātana. Latvija ir īsts sātānistu “miestiņš”, jo ļaunās tieksmes ir paceltas valsts politikas līmenī. Saeima, valdība un viņu pakalpiņu armija – vieni vienīgi sātānisti! Kurš var pierādīt pretējo, lūdzu!

Risinot tālāk šo domu pavedienu, atklājas baisa aina. Latviešiem (varbūt ne tikai) ir teiciens: “Klusēšana – piekrišana”; apsverot un izsverot, iznāk, ka liela daļa latviešu ar savu klusēšanu piekrīt un netieši atbalsta Sātana izdarības Latvijā. Sātāns *zombē* latviešus, un viņi kļūst par Sātana pakalpiņiem. Šo nešķīsto – apzināto un neapzināto – sātānistu ir pilnas baznīcas, apkārt un starp mums, pat “svētie” baznīcas tēvi klusē par Sātana meliem! Ne ar vienu vārdu viņi nepiemin latviešu tautas traģisko stāvokli un neaicina uz drosmīgu cīņu pret ne taisnību. Gluži pretēji – šie svētuļi raksta visādus memorandumus ar aicinājumiem samierināties ar ļaunumu, kuru mums atnesis okupācijas režīms.

“Paliek baisi, redzot, cik viegli latviešus var nozombēt, lai viņi dotos kolektīvā pašnāvībā!”

Lielkrievu šovinisms, cionisms, sātānisms ar savu iztāpīgo pakalpiņu (valdības un deputātu izskatā) palīdzību latviešu tautai (*sazombētajai*) jau uzlikuši “cilpu” kaklā. Atliek vienīgi izsist “ķebli” no kājapakšas, ko arī šie lindermanieši un Co cenšas izdarīt. Paliek baisi, redzot, cik viegli latviešus var *nozombēt*, lai viņi dotos kolektīvā pašnāvībā!

Lai Dievs pasargā un dod spēkus tai saujiņai latviešu, kurus nav iespējams *nozombēt*, kuri nepakļaujas šo sātānistu saldajiem meliem un glaimiem! Dievs nav tikai Mīlestība, bet ir arī Taisnīgums un Sogis ļaunumam; tiem, kuri grib būt kopā ar Dievu, jāpieņem šie noteikumi un jāieklaujas kopīgā cīņā pret Sātānu un viņa pakalpiņiem, kas iznīcina vienu no pasaules senākajām tautām – latviešus!

Ar Dievpalīgu!

Georgs Z.

“VILKU” PIEJAUCEŠANAS EKSPERIMENTS IR IZGĀZIES

Andrejs Lucāns

Burtņiekos

Kā pierādījumu teiktajam var minēt desmit tūkstošu parakstu savākšanu referenduma ierosināšanai par beznoteikumu pilsonības piešķiršanu kolonistiem (“nepilsoņiem”). No tā var secināt, ka 18.februāra referendums par krievu valodu kā otru valsts valodu, nav rosinājis likumdevējus meklēt un būtiski novērst cēloņus. Vārds “okupācija” un tās sekas – kolonizācija un rusifikācija – no dienaskārtības nepazūd.

bežošanas un tautas pastāvēšanas rēķina. Izvēlējas pašplūsmes, t.i., nacionālās bezatbildības ceļu.

Valstī notiekošais viennozīmīgi apstiprina: nepildot pienākumus, ko uzliek Deklarācija par Latvijas okupāciju, **likumdevēji un valsts vadītāji realizēja pamatnācijas – latviešu – un Latvijas valsts nodevības aktu.**

Valsts prezidents **Andris Bērziņš** Jaungada uzrunā tautai uzsvēra: “Satversmē noteiktie valsts pamati: teritorija, latviešu valoda un demokrātija ir grozāmi tikai šķietami. To avots ir ārpus Satversmes formālā teksta un sakņojas

“Kolonistu pieprasītā beznoteikumu pilsonības piešķiršana apstiprina 6.Saeimas pieņemtās deklarācijas izvirzītā uzdevuma – likvidēt okupācijas sekas – pareizumu.”

6.Saeima 1996.gada 22.augustā pieņēma **Deklarāciju par Latvijas okupāciju**, kas aicināja pasaules valstis un starptautiskās organizācijas atzīt Latvijas okupācijas faktu, palīdzēt likvidēt okupācijas sekas, atbalstīt centienus citu etnosu personām atgriezties savās etniskajās dzimtenēs. Loģiski, taisnīgi, cilvēciski, demokrātiski, starptautiski likumīgi.

Kolonistu pieprasītā beznoteikumu pilsonības piešķiršana apstiprina 6.Saeimas pieņemtās deklarācijas izvirzītā uzdevuma – likvidēt okupācijas sekas – pareizumu. Un būtu bijis loģiski, ka deklarācijai sekotu **deokupācijas un dekolonizācijas likumu pieņemšana un to realizācija**. Taču tas nenotika. Tā vietā izvēlējās bezprecedenta integrāciju ar krievvalodīgo bezprecedenta prasībām un tiesībām uz latviešu tautas tiesību iero-

mūsu valsts dibināšanas un neatkarības atjaunošanas dokumentos. Tie ir rakstīti ar mūsu tautiešu asinīm, tos grozīt nozīmētu likvidēt šo valsti un atstāt latviešus bez Latvijas.”

Ministru prezidents **Valdis Dombrovskis** Jaungada uzrunā skaidroja: “Mūsu valsts pamatam jābūt skaidram katram latvietim un katram Latvijā iedzīvotājam. Latviešu valoda, kā vienīgā valsts valoda, Latvijā izsaka mūsu valsts demokrātisko un nacionālo būtību. **Dzīvot latviskā Latvijā** citu tautību pārstāvjiem **nav un nedrīkst būt aizvainojoši. Latviska Latvija neizslēdz mazākumtautību tradīciju saglabāšanu un kopšanu**, kas ir daļa no Latvijas bagātās kultūrtelpas. **Aicinu** visus Latvijas pilsoņus piedalīties gaidāmajā referendumā un saliedēti **apliecināt uzticību Latvijai valsts nacionālajai identitātei**

un konstitucionālajām vērtībām.”

Neskatoties uz to, 273 347 jeb 24,88 procenti no tiem Latvijas pilsoņiem, kas piedalījās referendumā, nebija sapratuši skaidrojumu un aicinājumu būtību un nobalsoja par krievu valodu kā otru valsts valodu – tā tad pieprasīja Latvijas rusifikāciju, kas ved pie latviešu tautas un Latvijas valsts bojāejas. Tā ir to deputātu un valsts vadītāju vaina, kas pieņēma un akceptēja latviešu tautas interesēm neadekvātu naturalizācijas likumu.

KO DARĪT?

Rīcības piemēru sniedz eiroparlamentāriete **Tatjana Ždanoka**: “**Neviens mums nepalīdzēs, ja mēs paši to nedarīsim.** Ir savākti desmit tūkstoši parakstu, līdz ar to šo jautājumu varēsim pacelt Eiropas līmenī un, iespējams, **radīt sava veida spiedienu.**” **Lai pakāpeniski iznīcinātu latviešu tautu un noārdītu Latvijas valsti.**

Atbildot uz “sava veidaspiedienu”, 11.Saeimas deputātiem jāsameklē nacionālās bezatbildības pušķiem klātā Deklarācija par Latvijas okupāciju un **nekavējoties jāsāk tās realizācija**, Eiropas Savienībai argumentējot ar tās pamatlīcēja Roberta Šumana norādi, ka vienkārši ar balsu vairākumu pieņemts starptautiskas gribas izpaudums nedrīkst būt “*saistošs nacionālās gribas izteikumam tādā jomā, kur pat kādas valsts eksistence var tikt apdraudēta.*” Šo norādi pastiprina ANO 1966.gada 16.decembrī pieņemtā **rezolūcija 2200A (XXI)**, kura atļauj pieņemt likumus (**lai nodrošinātu pastāvēšanas un attīstības iespējas latviešu tautai un Latvijas valstij**), kas neatbilst cilvēktiesībām, ja tautai vai valstij draud bojāeja.

Ir nomests “PCTVL” izaicinājuma cimdš deputātu nacionālajai pašapziņai un pašcieņai – gala eksāmens startam 12.Saeimas vēlēšanās. Augstajā namā ieņemt vietu drīkst tikai tas, kam ir atbildības apziņa un drosme cimdus pacelt.

SAGLABĀT VESELO SAPRĀTU!

Turpinājums no 1. lpp.

Vai šāda atkarība neatietas arī uz lietām, par kurām esam pieraduši nedomāt? Piemēram, ir taču daudz ērtāk aiziet uz “Makdonaldu” un piebāzt vēderu ar *frī*, *hamburgeru* vai *hot-dogu*, nekā daudz lētāk un veselīgāk kaut ko pagatavot pašam. Turklāt tiek kultivēts slinkums un pa visiem galiem iedzīta reklāmas saldā dudīnāšana: skrej, ķer, kamēr vēl ir – tūlīt un nekavējoši! Reklamētāji zina, ka cilvēku apziņa ir ārkārtīgi uzņēmīga, tāpat kā to zināja bolševiki, ka neatlaidīgam absurdam pakļaujas vaļarums.

No šī gala tad arī vāja-

dzētu risināt ekonomiskos jautājumus, sākot ar katru atsevišķu individu, ģimeni, uzņēmumu un valsti, bet to nav iespējams izdarīt šajā izslavētajā viedokļu daudzveidībā, kad valstī okupantiem ir savas, cionistiem – savas, kolaborantiem – savas, visa veida dažādiem migrantiem – savas intereses. Tad viss, kas attiecas uz nacionālās valsts interesēm, paliek pēdējā vietā. Ja vēl pie valsts stūres atrodas *pajoliņi*, tad ir tā, kā ir – tad nav vienotas valsts tautsaimniecības attīstības programmas, nav normālu ģimenisku attiecību, kas ir pats svarīgākais valsts pa-

mats. Vienkārši nekas nav tā, kā tam vajadzētu būt normālā valstī.

Lauksaimnieki audzina kamieļus un strausus, lauku cilvēki paliek bez darba, jo mūs apgādā ES ar saviem saindētiem un lētākiem produktiem. Bez darba palikušie kļūst par moderniem vergiem un brauc uz “vecajām” ES valstīm apkalpot labklājībā grimstošos. Bērni ir jāapgādā līdz pensijas vecumam, jo viņiem gribas laiku pavadīt naktsklubos un diskotēkās. Nav obligātā karadienesta, kas šos dīkdienus vismaz padarītu par vieni. Ja pirmskara Latvijā cēla skolas, tad ta-

gad, starp citu, neiedomājamās apmēros skolas tiek likvidētas. Tā var turpināt arī par veselības aprūpi, par to, ka nevienā valstī atbildīgo ierēdņu līmenī (pat tiesā un Valsts kontrolē) nevar atrast godīgus darbiniekus, ka ēnu ekonomika aizņem lielu daļu no valsts budžeta, utt. Un šeit visistākā taisnība ir jau plaši dzirdētajam: ko var gribēt – paši ievēlējāt!

Jācenšas visiem spēkiem saglabāt veselo saprātu, kas kādā momentā var būt zelta vērts. Turklāt ir vajadzīga prasme pareizi uztvert pasniegto oficiālo informāciju, kā arī to, kas tiek reklamēts.

PĒC PUBLICĒTĀ

Pēdējā gada laikā vairāki laikraksta “DDD” lasītāji ir pauduši sašutumu par viena no “Helsinki-86” dibinātāja, bet tagad Vācijā dzīvojoša Vācijas pilsoņa, pašradīta “Latvijas Republikas Tautas tribunāla” priekšsēdētāja Linarda Grantiņa divainībām un muļķīgu gānišanos internetā. Atbildot uz lasītāju satraukumu, “DDD” redakcija publicēja Aivara Gedroica atsūtīto rakstu “Kas tas tāds – *TAUTAS TRIBUNĀLS*” un sniedza pēc tā savu komentāru (skat.: “DDD”, Nr. 15(269)).

Aivars Prūsis: “Es neesmu “Tautas tribunāla” biedrs!”

Saruna ar bijušo Liepājas Pašvaldības policijas priekšnieku **Aivaru Prūsi**

Aivars Prūsis: Es patiešām neesmu “Tautas tribunālā”! Nezinu pat, kādā veidā tur tiku uzņemts. Starp citu, pirms pāris nedēļām, pēc tam, kad nosūtīju jums vēstuli, saņēmu e-pastu no Linarda Grantiņa. Lūk, ko viņš man rakstīja:

*“Labvakar, Aivar!
Dzirdēju, ka tu gribi uztāties pret TRIBUNĀLU.
Andersons, Lapinskis, Garda, Borovkovs un citi čekas sprāgoņas par mūsu paziņojumu ES ir ārprāta stāvoklī.
Iegaumē, par Taisnību ir jāmaksā ar asinīm! No Tribunāla Tu tiksī atbrīvots “ar kājām pa priekšu”. Paraidi viņus visus uz vienu vietu.
Ja uztāsies pret mani un tribunālu, tad man būs jāaizstāvas. Un, ja es aizstāvēšos, tad zini, ko es varu rakstīt. Liepājā un Latvijā vari tad nerādīties, kā pats sacīji, par to pļurināšanu – viss, ko esi teicis par Sesku, Vaiteiku un citiem, ir pļurināšana, jo pierādījumi nebija un nav. Tas man viss tev nodevības gadījumā būs jāatgādina...
Sesks un pārējie par tevi izņirgāsies, slīktākā gadījumā – kā nevajadzīgu nodevēju noklapēs. Tā kā pirms ko raksti, apdomā galu. Nodosi tribunālu, kļūsi par nodevēju visiem un visam.
Tā redzi, Aivar, ja neesi varonis, tad mēs tevi par tādu pataisīsim. Dari tā, lai tavi mazbērni neietu uz tava kapa nokārtot dabiskās vajadzības.
Vēlu Tev veiksmi un drosmi, lai tev veicas!”*

Man tas nav pieņemams, tādēļ vēlreiz atkārtāju, ka **man ar Grantiņa “Tautas tribunālu” nav nekā kopīga!**

DDD: Tu tiešām nezināji, ka Linards Grantiņš ir izveidojis “Tautas tribunālu” un tu esi viens no tā biedriem?

A.P.: Ar Linardu Grantiņu pirms četriem gadiem satikāmies Rīgā. Runājām, ka nepieciešams kaut ko darīt, lai cilvēki uzzinātu patiesību par valstī notiekošo, par cilvēkiem, kuri negodīgi un noziedzīgā veidā ir piesavinājušies varu, bet tiek godāti.

Zināju, ka Grantiņš grāsās kaut ko darīt, taču ko konkrēti – to nezināju. Neesmu iestājies “Tautas tribunālā” – atklāti sakot, es pat nezinu, kādā veidā tur

būtu ticis uzņemts. Vienkārši, lasot avīzē, uzzināju, ka ir izveidots “Tribunāls”, tomēr nezināju, kādas personas to veido. Pat šodien man nav skaidrs, kas pats Grantiņš tur ir – ko viņš tajā “Tribunālā” pārstāv? Izpētot “Tribunāla” mājas lapu, redzu tur savu bildi, un viss; bet Grantiņš aktīvi darbojas ar visādiem lēmumiem, spriedumiem un apvainojumiem, kas pārākāj jebkādas pieklājības un saprāta robežas.

Esmu Grantiņam teicis, ka mani neapmierina ne viņa stils, ne arī tas, ka es tieku minēts kā viens no kārtējā paziņojuma vai “sprieduma” autoriem. Diemžēl viņš neņem to vērā un turpina maldināt cilvēkus, ka esmu viņa domubiedrs un sabiedrotais.

Man ir radies iespaids, ka lielākais Grantiņa “asins ienaidnieks” ir Aivars Borovkovs. Varbūt Borovkovs ir visa ļaunuma sakne, varbūt viņš ir bijušais čekists, varbūt viņš Grantiņam ir “pedikīru un manikīru” taisījis – to es nezinu. Taču Grantiņam esmu teicis: *ja tas tā ir, ja viņš tiešām ir čekas darbinieks, bet Latvija to neņem vērā, tad savāc pierādījumus un vērsies Eiropas tiesā, ej juridiski saprātīgu ceļu ar dokumentiem, faktiem, kas pierāda, ka Latvijas valsts, lūk, ignorēja to, kas notika ar tevi!* Manuprāt, normāli cilvēki, ja vien ir pierādījumi, tādā veidā kārtu lietas un cinās, nevis gluži vienkārši paziņo, ka tādām Borovkovam tiek piespriests augstākais soda mērs. Starp citu, reiz Grantiņam draudzīgi jautāju, cik reizes viņš to Borovkovu “kārs”, jo spriedumi viņam bijuši vairāki?

Tāpat man nav pieņemams, ka Grantiņš apsaulkā, pasludina par nodevējiem visus – pat jūs, “DDD” veidotājus –, kas bez ierunām nepiekrīt visam, ko viņš paziņo.

DDD: Grantiņš mūs ierindoja nodevējos, kad publicējām interviju ar Konstantīnu Pupuru, kuru viņš sākumā, tāpat kā tevi, bija iekļāvis savā “Tautas tribunālā” kā piesēdētāju, bet pēc Pupura iebildumiem pasludinājis par čekistu un piespriedis viņam augstāko soda mēru.

A.P.: Manuprāt, tā ir tāda ampelēšanās – varbūt tiešām Grantiņam tā ir kādas slimības pazīme?

Vismaz “trešo daļu Lat-

Pēc šīs publikācijas pie “DDD” redakcijas vērsās bijušais Liepājas Pašvaldības policijas priekšnieks Aivars Prūsis, lūdzot mūsu avīzes palīdzību, lai cilvēkiem paskaidrotu, ka viņam nav nekā kopīga ar Linarda Grantiņa destruktīvajām aktivitātēm – L.Grantiņš Aivara Prūša vārdu zem saviem sacerētajiem spriedumiem un paziņojumiem izmanto bez viņa ziņas un piekrišanas.

viņā” viņš, tēlaini izsakoties, ir “pakāris”, bet vienu otru sāk “kārt” jau otro vai trešo reizi... Grantiņam esmu atklāti teicis: man tas nav pieņemams, kā tu to dari! Nevar taču šādi neprātīgi ārdīties.

Jau trīspadsmit gadus dzīvoju Anglijā un nezinu, kas un kā patiesībā notiek Latvijā. Man trūkst informācijas, vai tiešām cilvēks, kurš kritis Grantiņa nežēlastībā, ir pelnījis augstāko soda mēru. Nu, nevar taču manā vārdā kaut ko publicēt, ja dzīvē neesmu tos cilvēkus pat redzējis!

DDD: *Tātad tu jau iepriekš esi teicis Grantiņam, ka nevēlies, lai tavs vārds tiek rakstīts zem tā saucamā “Tautas tribunāla” paziņojumiem, par kuru saturu tu neko nezini, un par faktu patiesumu, kas minēti šajos paziņojumos, tu nevari būt drošs?*

A.P.: Jā.

DDD: *Kāda ir bijusi Grantiņa reakcija?*

A.P.: Viņa reakcija bija viennozīmīga, proti, kaut kādi ļaunie spēki uz mani iedarbojušies, kaut kas izdarījis spiedienu, un viņš manas “atrunas” neņemšot par pilnu. Viņš uzskata, ka esmu viņa “Tribunālā” pierakstīts uz mūžu, un man nav nekādu tiesību aiziet...

Kā es saprotu, mans vārds Grantiņam ir tāds kā glābšanas riņķis – manā vārdā var īstenot kaut kādas stulbas cīņas, jo cilvēki zina, ka esmu nopietns un nemēdzu mētāties ar tukšiem apvainojumiem. Man tas nav pieņemams – lai tad viņš popularizē pats savu vārdu! Ja jau mans vārds viņam ir tik svarīgs, lai tad ar to tik necienīgi nespēlējas. Zem tādiem stulbumiem es negribu parakstīties. Tagadējā “Tautas tribunāla” darbošanās ir Grantiņa personiskā darbošanās, viņa paša personisko problēmu kārtošana...

DDD: *Saki, lūdzu, cik sen tu pazīsti Grantiņu?*

A.P.: Kopš tiem laikiem, kad mācījāmies Liepājas profesionālī tehniskajā skolā. Tuvs draugs viņš man nav nekad bijis, vienīgi tik daudz, ka abi esam liepājnieki.

DDD: *Vai tev nešķiet, ka Grantiņš ar savām visai divainajām aktivitātēm šobrīd grauj Helsinki-86 prestižu?*

A.P.: Nav šaubu, ka kādreiz tik nozīmīgās kustības

prestīžs tiek iemīdīts dubļos. Droši vien Grantiņam ir arī kaut kādi atbalstītāji – visticamāk tāda paša līmeņa cilvēki, jo šaubos, vai nopietni, izglītoti, nacionāli noskaņoti latvieši varētu pieņemt viņa pašreizējās izdarības. Tie ir smagi apvainojumi, ar kādiem viņš mētājas pa labi un pa kreisi. Arī Eiropas Cilvēktiesību tiesa viņam paprasis pierādījumus – faktus un vēlreiz faktus, nevis paša personīgo attieksmi un emocijas.

Iespējams, ka Grantiņu ir salauzusi grūtā dzīve, un pēc visiem smagajiem pārdzīvojumiem viņš nav vairs...

DDD: *...adekvāts?*
A.P.: Tieši tā – nav adekvāts, jeb, kā saka, nav īsti garīgi līdzsvarots. Manuprāt, kaut kas ar viņu ir noticis.

Vēlos, lai cilvēki no manis personīgi uzzina, ka neesmu saistīts ar Linarda Grantiņa “Tautas tribunālu”, – tieši tāpēc es vērsos pie jums. Man nav nekā kopīga ar viņa paziņojumiem, nevēlos piedalīties tajā cirkā.

DDD: *Vai biji Grantiņa vadītās organizācijas Helsinki-86 biedrs?*

A.P.: Nē, es ar Grantiņu vispār kopā nekur daudz neesmu bijis. Mēs nejauši pirms vairākiem gadiem satikāmies Liepājā – tas arī viss.

PASAULE IET UZ KRAHU

DDD: *Kā tu vērtē Latvijā notiekošo? Zinu, ka vairākus gadus neesi bijis Latvijā, taču esmu pārliecināta, ka seko līdzi visam, kas šeit notiek.*

Aivars Prūsis: Jau teicu, ka esmu Anglijā trīspadsmit gadus. Šis fakts vien, ka neesmu atgriezies, liecina, ka Latvijā lietas nenotiek tā, kā vajadzētu. Gadiem – jau kopš Atmosferas laikiem – esam runājuši, ka valsts vadītāji stūrē nepareizā virzienā, ignorējot latviešu tautas vajadzības. Latvijas politiķus uzskatu par politiskām prostitutām. Laikā, kad biju policijas priekšnieks, redzēju, kā visas tās lietas “darījās” – politikā, ēnu biznesā, korupcijā. Un šī kriminālā pasaule pārtapa biznesmeņu un politiķos.

Mani šokē, ka Latvijas parlamentā var būt krievs,

kurš neprot ne vārda latviski, tātad ikvienam tiek pārdota Latvijas pilsonība. Cik tālu ir jāaiziet, lai tagad tā noņemtos ar to Lindermanu un Osipovu?! Tikai politiskās prostitūtas var atļaut tādām Lindermanam un Osipovam

tā nīrgāties par Latvijas valsti. Atceros, ka deputāts Kabanovs pat nošņauca degunu Latvijas valsts karogā. Bet visi piever acis – nekas jau nav noticis!..

Turpinājums 4. lpp.

MĒS ESAM NEVIS TAUTA, BET PŪLIS?

Jūlijs Trops

Konstantīns Raudive savā grāmatā “Dzīves kultūrai” raksta: “Cilvēks, atraudamies no savas cilvēcības pamatiem, nevar kalpot mums ne par paraugu, ne par vadītāju. Ne postīt pagātni, bet gan solidarizēties ar labāko pagātnē ir tagadnes cilvēka uzdevums. Ja mēs izpostām savu pagātni, tad mūsu domās nav vairs nekādas varas pār dzīvi. Jātic pagātnes gaišajiem spēkiem, jo tie mūs pamudina ticēt arī

vairāk un ne mazāk kā Latvijas ienaidnieki. Te viss ir skaidrs: sirds sāp par mums pašiem, Latvijas iedzimtājiem un mūsu sabiedrotājiem – likumīgajiem pilsoņiem no citām tautībām. Pats pēdējais laiks pārvilkt treknu svītru cerībām sagaidīt latvisku Latvijas atjaunošanos no 4. maija politiskām struktūrām (Saeimas, Ministru kabineta, Valsts prezidenta). Viņi nav nekas cits kā nožēlojami Rietumu un Austrumu lielva-

“Pūli var demagoģiski apmānīt, atmetot paģiras no cionistu, okupantu u.c. pasaules miljardieru bankām. Paši vien esam šos s.... ievārijuši, un pašiem vien būs jāizstrebj.”

nākotnei. Tiklīdz cilvēks beidz ticēt nākotnei, viņš sāk savas dzīves lejupgaitu. Viss iekšķīgais zūd, paliek tikai bioloģiskais ķermenis ar savām pirmatnējām dziņām...”

Tas rakstīts pirms Otrā pasaules kara, bet vai pilnībā neatbilst notiekošajam tagadnes jeb šodienas Latvijā? Protams, Latvijas iznīcināšanas politiku pēdējos 30 gados “godam” veikuši mūsu politiķi – varneši. Tie, kurus mēs, tauta, esam ievēlējuši... Vēlētāji tātad ir nevis tauta, bet pūlis!

Te es nerakstu par mums, latviešiem un cittautiešiem, kuri godā Latviju, bet t.s. krievvalodīgie (“Saskaņas centrs”, *bītenieki* un *birkieši*) zem Maskavas karoga ir ne

ru dažādu impēriju šovinistu pakalpiņi. Protams, par šādu kalpošanu tiek labi, pat ļoti labi samaksāts. Un tad jau ir vērts uzspļaut tādi latviskai Latvijas nākotnei...

Pūli var demagoģiski apmānīt, atmetot paģiras no cionistu, okupantu u.c. pasaules miljardieru bankām. Paši vien esam šos s.... ievārijuši, un pašiem vien būs jāizstrebj. Vēsture liecina, ka līdz šim latviešiem (ne latvijiešiem, kan-gariem un citiem nodevējiem) tas **ir izdevies**.

Lai Dievs svēti, pasargā un palīdz!

K. Raudive: “Cilvēks spēj izturēt dzīvi līdz galam un tai raidīt nākotnes formas tai gadījumā, kad viņš sevi apliecinās pagātnes audzēs...”

Aivars Prūsis: “Es neesmu “Tautas tribunāla” biedrs!”

Turpinājums no 3. lpp.

Aivars Prūsis: Lai nu kā, bet soli pa solim tomēr viss atgriezies, un katrs saņems pelnīto. Neuzstāšos, protams, kā Grantiņš ar visādām lamām un cūcībām...

Latvijā atceras, ka es nekad neesmu ločijies, neesmu bijis “sasmērēties”, un tas jau ir galvenais. Bet šodien Latvijā būt tīram, domāju, pat ir neiespējami.

DDD: Vai cilvēki Anglijā saprot, ka pasaulē valdošais liberālisms, kas veicina tautu degradāciju un slavina globalizāciju, novedis cilvēci līdz kraham?

A.P.: Tas jau ir noticis, mākslīgi uztaisot otro Padomju Savienību, tas ir, Eiropas Savienību. Šis modelis ir nereāls – pareizāk

gi visu. Neļāva man aiziet pat līdz tiesai, lai pierādītu savu nevainību. Varētu atgriezties tikai tad, kad man ļautu pierādīt savu nevainīgumu un kāds par to saņemtu sodu.

DDD: Vai mūsu tauta, latvieši, uzvarēs šajā cīņā ar savu glēvumu un padzīs okupantus?

A.P.: Atklāti runājot, šodien ir tāda situācija, ka pie varas esošie cilvēki nešķiro tautības, bet gādā, lai cilvēki sajauktos, graužtos un ēstos. Manuprāt, jābūt kādam, kas iedvesmotu. Bijušie politiķi un visi, kas raujas pie varas, nav tie, kas tautu varētu pacelt un atgriezt tai gara spēku. Domāju, sistēma ir panākusi, ka cilvēki jūtas iebaidīti, viņiem ir izdzīta jebkāda

“Laikā, kad biju policijas priekšnieks, redzēju, kā visas tās lietas “darījās” – politikā, ēnu biznesā, korupcijā. Un šī kriminālā pasaule pārtapa biznesmeņos un politiķos.”

sakot, tas gluži vienkārši nedarbojas, jo ir balstīts un netaisnību un līdzinās Padomju Savienības modelim. Man ir viegli salīdzināt, jo esmu dzimis un uzaudzis Padomju Savienībā, bet tagad izbaudu visus mežonīgā kapitālisma “labumus”. Jau trīspadsmit gadus dzīvojot Anglijā, redzu iedzīvotāju noskaņojumu un negatīvo attieksmi pret Eiropas Savienību. Tādēļ jau arī līdz šim brīdim Anglijā nav ieviests eiro. Ja politiķi vēlētos to mainīt, tad te būtu revolūcija.

Anglijā referendums nav bijis, toties Latvijā notiek referendums pēc referenduma – kaut kāds Lindermans izdomā, un politiķi pilda. Tas ir prātam nepatverami! Piemēram, ja man ienāktu prātā tagad Anglijā uztaisīt referendumu, paziņojot angļiem: lūk, trīspadsmit gadus jau šeit dzīvoju, un man vajag otro valsts valodu, – viņi mani uzskatītu par nenormālu: tas Aivars nojūdžies, viņam vajag atpūsties...

DDD: Vai arī tevi izmesu no Anglijas...

A.P.: Viņi gluži vienkārši neņemtu mani par pilnu, domātu, ka esmu pastāstījis kādu anekdoti. Latvijā cilvēkiem nav naudas iztikai, viņi nevar saņemt medicīnisko palīdzību, bet līdzekļi aiziet referendumiem uz velna paraušanu. Ikviens normāli domājošs cilvēks saprot, ka pasaule ir iegājusi kaut kādā ārprātā...

DDD: Kam būtu jānotiek, lai tu atgrieztos Latvijā?

A.P.: Tiku izdzīts no valsts un pazaudēju pilnī-

vēlēšanās uz pārmaiņām, viņi dreb un baidās no visa: pazaudēt darbu, pazaudēt stāvokli, pazaudēt it visu. Tas ir ļoti vienkārši izdarāms: sagudro kaut kādu kompromātu, kā tas notika ar mani, un viss.

DDD: Vai Latvijā jāveic dekolonizācija?

A.P.: Kā gan citādi?! Dzīvoju ārzemēs un skatos, kā te angļi cinās katrs par savu zemes pleķīti, par savu valodu.

Dekolonizāciju vajadzēja veikt jau pirms divdesmit gadiem. Ja gaidīsim vēl divdesmit – latviešu vairs nebūs...

DDD: Kāds būtu tavs vēlējums latviešiem – arī tiem, kuri lasa “Tautas tribunāla” paziņojumus?

A.P.: Esiet saprātīgi, izturīgi! Ja kaut ko gatavojaties darīt, vispirms padomājiet un tikai tad dariet. Bet galvenais – jābūt vienotiem; katram savu ceļu ejot, nekas netiks panākts.

Kādam, protams, vajadzētu uzņemties šīs lietas sakārtot. Par Latviju visiem ir jābūt vienotiem. Piemērs, kā vajadzētu būt, tālu nav jāmeklē – tie paši lietuvieši, viņiem ir pavisam cita attieksme pret savu valsti. Viņi neiznīcināja, nepārdeva savus objektus, bet visu saglabāja, neko neizlaupīja, neizgaga. Tas, ko krievi atstāja – lidlauki, fabrikas, rūpnīcas – kalpo lietuviešu valstij. Bet pie mums viss tika izlaupīts, ko politiskās institūcijas veicināja, uzradās bagātnieki, izveidoja privātsaimniecības, muižas utt.

Intervēja Liene Apine

LATVIEŠIEM VAJADZĪGA NACIONĀLĀ PAŠAPZIŅA

Turpinājums no 1. lpp.

Andrejs Lucāns: Jā, ja iztrūkst, piemēram, morāli ētiskie kritēriji, nacionālās pašapziņas vienkārši nav. Un, lai interpretācijā nebūtu kļūdišanās, esmu norādījis, ka patriotisms ir dzimtenes, Tēvzemes un tautas mīlestība un kalpošana tai.

PATRIOTISMS VĒL BĒRNU AUTIŅOS

DDD: Tātad cilvēks nevar sevi uzskatīt par patriotu, ja reizi gadā aiziet uz hokeja spēli un pavicina Latvijas karogu?

Andrejs Lucāns: Nē. Tā gan ir kaut kāda zināma patriotisma daļas izpausme, it kā veidojas kaut kāda apziņa, bet tāda īsta stabila pašapziņa tā vēl nav.

kurus nevada divējādas tikumības – viena privātajā, otra sabiedriskajā dzīvē, un ļaudis – pilsoņi, kuriem sabiedrības labums augstāk stāv par paša personiskajām interesēm.” Kārlis Ulmanis nebija Dievs, bet bija cilvēks, kurš visu atdeva Latvijai. Mēs šodien varam prāt, kur viņš kļūdījās, bet ar sirdi un dvēseli viņš bija par savu zemi, par savu tautu.

VĒSTURI VEIDO MAZĀKUMS

DDD: Vai piekristat, ka nav pat svarīgi, cik skaitliski liela ir nācija? Daudz būtiskāk, kādi cilvēki veido šo nāciju. Labāk pieci, simts vai tūkstoši cilvēku ar mugurkaulu, ar pareizu vērtību sistēmu nekā miljoni plēču.

Varētu jautāt: kas ir nacionālisms? To šodien tulko dažādi. Piemēram, mūsu ienaidnieki, izdomājot visu to agresīvāko, pielīdzina nacionālismu paši savam fašismam. Bet internacionālisms un nacisms, ko viņi skandina, pieder tieši viņiem. Viņi jau būtībā ir tie zagļi, kas kliež: ķeriet zagļi!

DDD: Paši, būdami fašisti, apsaukā citus par fašistiem...

A.L.: Jā, aicina ķert zagļi, kaut gan paši ir zagļi. Viņi realizē nacisma un fašisma politiku, bet nacionālisms ir nacionālās neatkarības ideoloģija un politika – prasība pēc sava valstiskuma un kalpošana tam. Tas, lūk, ir nacionālisms, kam pieliekam klāt vēl patriotismu. Bet, manā skatījumā, ar to vēl ir pamaz.

Lai būtu īsta nacionālā pašapziņa, ir vēl trešais noteikums – pašapziņa, pašciena un morāli ētiskie kritēriji. Kas tie tādi? Tās ir īpašības, kuras iemieso Kārļa Ulmaņa minētie “ļaudis, kas nenopērkami, ļaudis, kas ir stingri pret bagātības kārdinājumiem, ļaudis, kas ir godīgi gan mazās, gan lielās lietās, ļaudis, kuru centieni sniedzas pāri pašlabuma mērķiem, ļaudis,

Andrejs Lucāns: Pareizi. Tomēr tautai ir jābūt, lai kāda tā arī nebūtu. Vai mūsu pašu vēsture nav pierādījusi, kāda izskatījās 18. novembra Latvijas dzimšanas, tā teikt, priekšspēle, kā tauta atbalstīja savu valsts ideju?! Būtībā tā bija tikai saujiņa cilvēku, kuros dzimusi apskaidrība – nacionālā pašapziņa, un tas viņus padarīja par vadītājiem, kuri redzēja pareizo mērķi, uz ko virzīt tautu. Pakāpeniski viņi sev piešķirēja aizvien vairāk cilvēku un galu galā aizrāva visu tautu. Bet, kas notika, kad 1919. gada janvārī ieņāca Stučka ar Sarkanajiem strēlniekiem? Linards Laicēns raksta, ka sākotnēji gandrīz deviņdesmit procenti latviešu gaidīja un atbalstīja Stučku un Sarkanos strēlniekus, bet pēc pieciem mēnešiem – mazāk par piecpadsmit. Tās bija sekas aplamai agrārajai politikai, kad simti tūkstoši muižu kalpu, kuri saņēma pēc “sava kaktiņa un stūriša zemes”, to nedabūja. Un piecos savas valdīšanas mēnešos paspēja noslepkavot vairākus tūkstošus strādīgāko un gudrāko cilvēku, to pamatojot ar cīņu pret šķiras ienaidniekiem.

Piemērs ir arī nacionālās armijas veidošana. Kad pa-

gaidu valdību pie Liepājas uzdzina uz kuģa jūrā, Kalpakam bija 400 vīru. Šķiet, Arvīds Grigulis savā romānā “Kad lietūs un vēji sitas logā” apraksta epizodi, kur Ulmaņa valdības pārstāvji aicina brīvprātīgos pievienoties Latvijas armijai, esot pieteicies viens brīvprātīgais – dānis. Tātad tobrīd atbalsta nebija.

Lai kaut ko izveidotu, jābūt lielsam sapnim. Pēc tam jābūt projektam, jāizstrādā plāns, kā to realizēt. 18. novembra Latvija tieši tā arī radās – bija sapnis, bija projekti, un pakāpeniski ideja īstenojās dzīvē. Latviešu nacionālajai pašapziņai, kāda tā izveidojās pirmskara Latvijā, Kārlis Ulmanis uzlika, kā saka, punktu uz “i”. Paaudze, kas tajā laikā izauga, arī bija leģionāri, nacionālie partizāni – cilvēki, kuri brīvības ideju iznesa cauri

ditu, uz kuru pusi viņi grib – lai viņi brauc prom un nejauc šeit gaisu!

Latviešu nācijas atdzimšanas pamatā liekami vienīgi DDD (DEOKUPĀCIJA, DEKOLONIZĀCIJA, DEBOĻŠEVIZĀCIJA) – tas ir skaidrs, jo smadzeņes jau pilnas ar okupācijas sārņiem. Tie joprojām nav izskaloti – okupācijas sekas ir palikušas, pat militāristi ir vēl te. Mēs esam gājuši ļoti cilvēcisku ceļu, teicām: palieciet šeit, strādājiet, esiet lojāli Latvijai, latviešu tautai – pierādiet to. Bet ko viņi te pierāda, uz ko viņi aicina?! Uz otru valsts valodu un pilsonību visiem civilokupantiem! Bet ir ļoti labi zināms, ka tādā gadījumā latviešu tautai svītra pāri.

Citēšu jurista, Publisko tiesību institūta direktora Dravnieka par Satversmi teikto: “Nepārprotami ir jāuzraksta, ka Latvijas pastāvēšanas jēga ir nodrošināt latvisko identitāti.” Lūk, mērķis!

ZEME – LATVIEŠU TAUTAS PAMATVĒRTĪBA

DDD: Vēstulē prezidentam jūs rakstāt, ka latviešu tautas pamats ir savas zemes kopšana, tās aizstāvēšana, jo latvieši apzinās zemes vērtību un ir gatavi par to arī cīnīties. To jau latvieši ir pierādījuši. Gan leģionāri, gan nacionālie partizāni, gan latvieši brīvības cīņās bija gatavi atdot dzīvību par ideju – par latviešu tautas pastāvēšanu.

Andrejs Lucāns: Neviens no viņiem necinājās par kaut kādiem amatiem, vietām vai par lielu algu. Tagad skandina, ka cilvēka cienīga alga nav mazāka par 1000 latiem mēnesī. To var teikt tikai cilvēks, kurš, šķiet, pats nav daudz dzīvē pieredzējis, kurš nekad nav iedomājies dzīvot bez 1000 latiem mēnesī. Es, piemēram, zinu, ka dzīvot tīri normāli, ja dabūtu vēl liekus 100 latus mēnesī.

DDD: Tas tikai liecina, ka pašcienā nevar naudā izmērīt. Pašcienā jābūt arī tad, ja naudas nav nemaz. Cilvēkam jābūt gatavam par savu nāciju iestāties arī tad, ja viņam ne vien netiek maksāts par to, bet pastāv pat dzīvības draudi.

A.L.: Pats sevi pieskaitu pie Latvijas patriotiem. Tāds esmu bijis visu laiku, arī piecdesmit padomju gadus. Protams, padomju vara un partija man iemācīja, kas ir sakrustoti pirksti – cietuma kameras “rūtiņas” – tātad, lai pieveru muti. Bet domāšanu nevar pievērt, tā man strādāja vienmēr, lai arī muti centos nevieta valā netaisīt.

Turpinājums 8. lpp.

IZTAISNOJIES UN ELPO BRĪVI!

Saruna ar tieslietu ministru **Jāni Bordānu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

PAR TO AGRĀK NEPADOMĀJĀM...

DDD: Mūsu sarunas pirmā daļa lika secināt, ka dekolonizācijas jautājums ir jārisina, un tas ir jādara steidzami, ja vien mēs savu tautu un valsti vēlamies saglabāt. Vai piekrišat, ka tiem, kas parakstījis, lai Latvijā tiktu noteikta otra valsts valoda vai piešķirta pilsonība nepilsoņiem – tāpat būtībā par Latvijas valsts pamatu graušanu, ir jāatņem pilsonība?

Jānis Bordāns: Tam ir jābūt juridiskam mehānismam.

DDD: Protams, juridiskam.

J.B.: Es neredzu, kā par pašu parakstīšanās faktu izveidot tādu juridisku principu, lai tehniski varētu atņemt pilsonību. Šodien faktiski notiek diezgan fundamentālas Pilsonības likuma izmaiņas – pie tā tiek strādāts. Tiek pare-

pilsonības referenduma legalitāti. No Nacionālās apvienības ir nākuši politiski priekšlikumi par Satversmes grozīšanu un 73. pantā iekļaut normu, kas paredz kā referenduma jautājumu izslēgt pilsonības loka palielināšanu. Tāpēc, lai mēs varētu sasniegt visus šos mērķus, Nacionālajai apvienībai ir jāiegūst vairāk vietu nākamajā parlamentā un jāklūst par dominējošu spēku, tad šīs lietas būs iespējams risināt sekmīgāk.

DDD: Bet tādā gadījumā Nacionālajai apvienībai ir jāpārlicina laikraksta “DDD” lasītāji un Latvijas Nacionālā fronte, ka tā atbalsta deokupāciju un dekolonizāciju un panāks, ka etniskais līdzsvars Latvijā tiek atjaunots.

J.B.: Protams.

DDD: Tādēļ arī es piejums kā pie tieslietu ministra vērsos, lai jautātu par jūsu nolūkiem. Bet mani tomēr nepārlicina un mulsina jūsu izvairīgā atbilde par pilsonības atņemšanu tiem, kas parakstās par

kādā ziņā ir izvairīgāka attiecībā uz šiem jautājumiem. Bet “Vienotībai”, starp citu, tas ir atklāts jautājums. Es saskatīju arī “Pilsoniskajā savienībā”, kad tā izveidojās, šo iespēju darboties, redzot tieši nostāju nacionālajos jautājumos. Taču, kad tika apspriests jautājums par “Saskaņas centra” iekļaušanu valdībā, tad arī mans lēmums bija neturpināt sadarbību ar tādiem politiķiem. Mana pārlicība ir, ka koķetēt par tādiem jautājumiem nevar – ir nopietni jāizvēlas.

DDD: Kā jūs sacījāt – okupācijas seku novēršana ir valsts atjaunošanas pamats?

J.B.: Jā. Risks vēl ir tajā, ka viņi neaizstāv pilnīgi pārliecinoši šos pamatus un nepasaka skaidri un gaiši, kas ir kas. Ļaunums no tā rodas vēl lielāks, jo tam pieskaņojas jau sabiedrības attieksme: ja jau politiķi, kuri ar to nodarbojas, teic, ka ir problēmas ar mūsu valsts aizstāvēšanu, un tur nevar neko darīt, tad laikam problēmas arī ir... Un sabiedrībai neveidojas pašapziņa – tas ir liels ļaunums!

DDD: Ja koalīcijas partneri būtu prātīgāki, vai tad jūsu atbilde par pilsonības atņemšanu tiem, kuri parakstās par valsts pamatu graušanu būtu citāda?

J.B.: Domāju, ka nē. Šobrīd, kā jau teicu, neredzu to juridisko mehānismu, kā var atņemt...

DDD: Juridisku mehānismu, kā jau zinām, daudz kur vēl nav. Šobrīd nav arī normatīvā akta, kas noteiktu, kā veikt dekolonizāciju – dekolonizācijas likums vēl nav pieņemts. Tomēr arvien vairāk latviešu pavisam atklāti runā, ka tāds ir nepieciešams. Vajadzīga politiskā griba, un tad tiks radīti arī nepieciešamie juridiskie mehānismi.

J.B.: Tie apstākļi arī ir...

DDD: ...sarežģīti, es saprotu. Viss ir savijies un aizgājis tik tālu, ka tas tagad ir ļoti sarežģīts process. Bet tajā pašā laikā es neredzu citu risinājumu, kā mums saglabāt savu tautu un valsti. Ja mūsu teritorijā reāli darbojas piektā kolonna, tā darbosies tik ilgi pret mums, kamēr vien šeit atradīsies. 20 gadi jau pagājuši...

J.B.: Pirmkārt, tie ir tikai 20 gadi, un nezinu vai situācija ir kļuvusi sliktāka. Tas, ka tā šobrīd ir saasinājusies, varbūt liecina par kaut kādu amortizēšanas stāvokli, kad tieši sajūtams, ka lietas patiešām var mainīties, Latvijas valsts un latvieši pa istam var nostiprināties savā teritorijā. Un, piedevām vēl naftas tirgus konjunktūrām un sponsoriem pateicoties, kļūst bagātāka – tas varbūt nospēlē...

Es nevēlos pateikt lietas, par kurām nevarēšu pēc tam atbildēt un pēc kāda noteikta laika parādīt, ka

tas ir arī izdarīts. Ja tiks izdarīti konkrēti darbi, tad es varēšu pateikt: lūk, tas ir mans ieguldījums dekolonizācijā. Bet vienkārši pateikt – es esmu par dekolonizāciju – ir līdzīgi tam kā pateikt – pieņemsim likumu, ka policijai labi jāstrādā. Tas ir praktisks darbs, un praktiski darbi ir jādara.

DDD: Izskatās, ka valdības vadītājs Dombrovskis gan nedomā, ka šis praktiskais darbs būtu jādara...

J.B.: Nekomentēšu, ko Dombrovskis domā, bet es uzskatu, ka Latvijā ir jānostiprinās valsts nācijai, un valsts nācijas lielumam skaitliski. Tas ir panākams dažādos veidos – gan veicinot to cilvēku izceļošanu, kuri nevēlas šeit, nacionālā valstī, dzīvot, gan veicinot latviešu atgriešanos Latvijā, vai latviešu demogrāfisko palielināšanos.

DDD: Vai piekrišat, ka nevajadzētu pagarināt Krievijas pilsoņiem, kuru šeit ir ļoti daudz, uzturēšanās atļaujas Latvijā?

J.B.: Tas varētu būt risināms jautājums. Nu, protams, jābūt atkal pamatojumam. Ja šis uzturēšanās atļaujas ir izsniegtas uz zināmu termiņu un, ja tas ir nepieciešams, tad valsts ir tiesīga izlemt – pagarināt vai nepagarināt. Bet par dekolonizāciju – šis process sastāv no daudziem ķēdes posmiem. Viens, ko jūs minējāt, nepagarināt atļaujas, nepieļaut nelojāliem cilvēkiem kļūt par

“Ja tiks izdarīti konkrēti darbi, tad es varēšu pateikt: lūk, tas ir mans ieguldījums dekolonizācijā.”

pilsoņiem, nedot ekonomiskas privilēģijas tam vai citam, nepieļaut darbaspēku ieplūšanu un palikšanu šeit legāli vai nelegāli. Tas viss var izveidot šo dekolonizācijas situāciju.

BRĪVPRĀTĪGIE VALSTS VALODAS SARDZE

DDD: Tieslietu ministrijas pārraudzībā ir Valsts valodas centrs. Vai, jūsuprāt, finansējums ir pietiekams, lai nodrošinātu šīs iestādes pilnvērtīgu darbību?

Jānis Bordāns: Finansējums ir nepietiekams visās nozarēs. Mums gluži vienkārši ir jānotur līdzsvars visām iestādēm – gan tiesu darbinieku finansējums, gan finansējums ministrijas darbiniekiem, gan Ieslodzījuma vietu pārvaldei, un tāpat arī Valsts valodas centram. Nedrīkst pieļaut, ka Valsts valodas centram tiktu samazināts finansējums. Domāju, ka tas ir jāatbalsta arī ar vieniem ir jāsaduras ikdienas darbā. Viņi jau atrodas

iekšējus organizatorus, lai sarežģētu un pastiprinātu rastu iespēju nākamajā gadā jau strauji palielināt kaut kādu finansējumu.

Savas darbošanās laikā, ceru, man būs iespējas visu šo uzlabot. Valsts valodas centrs, manuprāt, varētu daudz darīt latviešu valodas kultūras prestiža celšanā, tāpat kā Latviešu valodas aģentūra. Ļoti maz, manuprāt, latviski iznāk pētījumi par valodas stāvokli, zinātniski apskati par valodas attīstību.

Būtībā latviešu valodas jautājumi ir bijuši un joprojām ir pārcelti kaut kādā otršķirīgā plānā. Ņemot vērā, ka Tieslietu ministrijā tomēr vairāk ir bijuši nacionāli noskaņoti ministri, es teiktu, arī dar-

kā tādā frontes priekšējā līnijā un daudz ir izdarījuši. Piemēram, nupat Jūrmalā ir noņemts uzraksts “Naša dača” uz restorāna...

Jānis Tomels, tieslietu ministra padomnieks: Pēc 18. februāra referenduma Valodas centram radies milzīgs darba apjoms – ļoti pieaudzis sūdzību skaits. Es pats ap to laiku dažas reizes zvanīju par sūdzībām. Etniskās attiecības ir tik saasinātas, ka tagad daudzviet runā tikai krieviski. Varbūt labā ziņa ir tā, ka arī latvieši palikuši aktīvāki.

DDD: Mazliet prātīgš varbūt sāk atgriezties... Kursiša kungs teica, ka inspektorū ir par maz. Vai tiesām budžets ir tik ļoti ierobežots, ka nevar paplašināt inspektorū skaitu?

Jānis Bordāns: Nu, ir smagi. Prasības ir pilnīgi visās nozarēs. Bet es piekrišu, ka inspektorū ir par maz.

DDD: Kādēļ netiek piesaistīti brīvprātīgie?

J.B.: Pa šo laiku vēl nesmu paguvis apspriest šos jautājumus.

Jānis Tomels: Nacionālajā apvienībā jaunatnes organizācija kaut ko līdzīgu plāno – jauniešu brīvprātīgās patrulas...

Jānis Bordāns: Tas ir organizatoriskais darbs, kur Tieslietu ministrija varētu atrast iespēju, kā piesaistīt, dot juridisku statusu šiem cilvēkiem un vienoties varbūt ar policijas darbiniekiem par sadarbību.

Jānis Tomels: Latvieši vēl joprojām nezina, kur jāzvana. Man personiski zvana kolēģi, augstskolas mācībspēki un prasa, kur zvanīt, lai pasūdzētos par Valodas likuma pārkāpumiem? Būtu labi, ja jaunieši sākumā staigātu pa ielām, dalītu uzlīmes ar Valsts valodas centra telefona numuriem un izglīto latviešus, lai zvana, ja ir problemātiskas situācijas.

DDD: Savukārt krievvalodīgajiem viņi varētu dalīt informāciju par repatriāciju uz Krieviju un Krievijas Federālā migrācijas dienesta pārstāvnīcību Latvijā, vai ne?

Turpinājums 6. lpp.

“Turklāt teikšu, ka tā ir ļoti laba sajūta – tāda gandarījuma un atvieglojuma sajūta – jo tu esi nometis nastu no pleciem, esi iztaisnojis un vari brīvi elpot.”

dzēts lojalitātes tests, bet tas attieksies uz jauniešiem, kas vēlēšies kļūt par pilsoņiem. Būs paredzēts arī ierobežojums piešķirt pilsonību personai, kura izrādījusi nelojalitāti, ieskaitot, ja tā ir izteikusies publiski jebkādā veidā nelojāli pret Latvijas valsti. Tas būs pamats, lai nepiešķirtu Latvijas pilsonību. Tāpat, ja atklāsies vēlāk, ka persona, kas saņēmusi pilsonību, ir sniegusi nepatiesas ziņas, un atklāsies, ka ir rikojušies pretvalstiski, tad būs iespēja atņemt tai pilsonību. Bet šobrīd likumā šādu noteikumu nav, lai tehniski to varētu izdarīt. Es kā tieslietu ministrs nevaru arī aicināt neievērot valstī esošos likumus.

DDD: Jums kā tieslietu ministram gluži vienkārši vajadzētu nākt ar jaunu likumdošanas iniciatīvu.

J.B.: Kā jau teicu, Pilsonības likumā šī iniciatīva šobrīd tiek iestrādāta. Tā būs salīdzinoši drīz, bet, protams, tas nevarēs attiekties ar atpakaļejošu spēku uz tiem pilsoņiem, kuri tur parakstījušies.

Mēs šobrīd esam sastapušies aci pret aci ar faktu, par ko agrāk nedomājām. Un tādas ir daudzas lietas, par kurām nepadomājām...

Nacionālās apvienības politiķi bija tie, kas iesniedza Satversmes tiesā prasību uzsākt procesu, lai neatzītu par leģitīmu referendumu par valsts valodu. Šobrīd ir arī jautājums par

krievu valodu un pilsonību nepilsoņiem, jo zinām, ka starptautiskās tiesības paredz, ka, ja nacionālā drošība, nācijas pastāvēšana ir apdraudēta, tad ir iespējams ierobežot pat kādas cilvēktiesības, kur nu vēl izdarīt tik pašsaprotamu aktu kā pilsonības atņemšana par pretvalstisku un nodevīgu rīcību. Vai jūs piekrišat, ka šāda pilsoņu loka paplašināšana, kad okupanti, kolonisti tiek iekļauti pilsonībā, apdraud nacionālo drošību un nācijas pastāvēšanu?

J.B.: Naturalizācijas procesam aizvadītajos gados bija jābūt vairāk kvalitatīvākam, ne tik daudz kvantitatīvam, kā tas bija. Nepārdomātie naturalizācijas apjomi ir jāskata arī nacionālās drošības kontekstā.

DEKOLONIZĀCIJA – TAS IR PRAKTISKS DARBS

DDD: Man radies priekšstats, ka jūs šos jautājumus saprotat, bet tādā gadījumā, vai jūsu tiesiskuma koalīcijas partneri – “Vienotība” un “Reformu partija” – neko nesajēdz, ja jau darbi uz priekšu nevirzās?

Jānis Bordāns: Domāju, ka arī tur ir dažādi cilvēki. Protams, viņu politika ir savādāka, tā kaut

“ZEM ŠO DEBESU SMAGUMA”

Mūsu izvēle par labu “bijušajiem” apliecina ne vien uz atmiņu ceļa aizmirsto mīlestību, bet arī mūsu pašu sociālo piederību. Ne velti tādu atsaucību ieguvis demagoģiskais aicinājums balsot par tiem, kas pie varas jau bijuši, jo tie, lūk, ir iemācījušies strādāt – jau ir sazaugušies un viņiem vairs tik ļoti nevajag...

Lai cik tas ir nepatīkami, bet šī viedokļa aizstāvēšana nepārprotami nosaka aizstāvēto sociālo piederību un no padomju laikiem mantoto morālo divkosību. Jo labāk kāds prata zagt, jo vairāk viņš tika cienīts – kā veiksmīgākais blēdīgajā zagļū, zagļiņu un zaglēnu sociālajā slānī.

Te nu mēs esam – šodien un šeit. Aiz muguras mūsu noietais ceļš, pagātne, kur mums nekad nebūs iespējams atgriezties, bet no kuras pa atmiņu un pieredzes drumstalai tomēr varam uzlasīt. Viss bija – bija pašaieliedzība un nodevība, bija drosme un glēvulība, bija pašjūsma un salts aprēķins, bija mīlestība un naid. Pārliecība mijās ar šaubām un neticību, neprātīgo disidentu sludinātais atbaidīja, kaut viņu vārdi skanēja drosmīgi, un slepus pie glāzītes tos varēja pārsprīest, pašam arī padīžojoties kā istam latvietim.

Padomju gados arī ar netikamo Latvijas pārkrievošanu bijām jau samie-

urnām, vēlētāji balso par bijušajiem komunistiem slēptā cerībā, ka tieši viņi prātīs atsaukt tos ērtos laikus, kad pār viņiem lēma vara un pašiem nebija jāatbild. Bija tikai jābūt pietiekami mīlošiem, pietiekami lojāliem varai.

Kas tad ir mainījies? Atkal vairumu atbaida drosminieku aicinājumi nomest vergu važas un atbrīvoties no okupantiem, atkal latvieši burkšķ tikai virtuvēs vai sit dūri uz galda vien tad, kad ir kunga prātā, bet atklāti vienoties ap DDD ideju negrib, jo tas viņiem šķiet pārāk grūti, bīstami, neiespējami... Viņiem ir bail atzīties pašiem sev, ka patiesībā ir glēvi vergi.

Tikmēr liellaupītāji šodien dzīvo komfortā un smeļ par latviešu tautu un valsti. Pat Latvijas Valsts prezidents Bērziņš, būdams bankas prezidents, ātri vien “sapelnīja” miljonus uz nebrīvās latviešu tautas rēķina. VDK mafijas struktūras darboņi brīvi “aptīrīja” darba tautu. Šķēle gribēja ielikt cietumā Ģeģeri, lai pats izsaimniekotu G-24 kreditu, “Latvijas ceļš” un “zemnieki” rīkojās līdzīgi, tiekot pie valsts kases un ārvalstu aizdotajām subsīdijām.

Reiz nākotnē viss aizdots, paņemtais un nozagtais būs jāatgriež patiesajam saimniekam – tāds ir

“Ja latvieši jau PSRS laikā un pēc tam dziļi sirdī būtu ievērojuši vismaz vienu tikumisko bausli – “Tev nebūs zagti!”, tad Latvijas valsts būtu turīga un neatkarīga.”

rinājušies. Par to vispār centāmiem nedomāt, bija taču tik ērti un tik ierasti – lielākā daļa latviešu ar padomju iekārtu bija mierā, jutās apmierināti un to mīlēja, tāpat tās vadošos līderus. Ak, vai, kā šodien to negribas atzīt! Joprojām daudzi slepus mīl padomju laika līderus, kuri par uzticību padomju varai šodien apbalvoti gan ar varu, gan bagātību...

Tāda nu ir tā šodienas traģēdija. Paradokss, neizbēgamība? Stokholmas sindroms? Ne tikai pie mums, ejot pie vēlēšanu

Augstākais likums!

Ja latvieši jau PSRS laikā un pēc tam dziļi sirdī būtu ievērojuši vismaz vienu tikumisko bausli – “Tev nebūs zagti!”, tad Latvijas valsts būtu turīga un neatkarīga. Islāma zemēs par tuvākā apzagšanu nocērt roku. Pašās mafijas struktūrās par nodevību un apzagšanu nocērt ne vien rokas pirkstu (labākajā gadījumā), bet piespriež pat nāvessodu. Bet, ko dara lētticīgie latvieši ar saviem apzadzējiem un tautas pazudinātājiem?

Arnīs

IZTAISNOJIES UN ELPO BRĪVI!

Turpinājums no 5. lpp.

Jānis Tomels: Jauniem cilvēkiem šī būtu pirmā politiskā aktivitāte, ja viņi sapņo par politisku karjeru nākotnē. Tas būtu pirmais solis.

DDD: Šī būtībā ir tautas aktivitāte. Lai jaunieši dara savu darbu, pieaugušie atkal savu, jo neviens darbs nav mazāk nozīmīgs, ja tas ir saskaņā ar tautas interesēm.

Jānis Bordāns: Protams. Ministrs un padomnieki nevar skraidīt pa ielām un dalīt lapiņas, bet jauniešiem šāds darbs ir tieši laikā.

Jānis Tomels: Tieši tā. Turklāt tas, ko jūs sākumā minējāt, ka gādājam, lai krievvalodīgie šeit labi jūtas – šis ir viens no tādiem pirmajiem soļiem, kas liks tieši pret Latviju nelojālajiem saprast...

Jānis Bordāns: Protams, jo pamatā ir mūsu pašu, latviešu, attieksme!

Jānis Tomels: Kūtrā, pasīvā, kautrīgā...

JA ES TO NEDARĪŠU, KURŠ TAD TO DARĪS?

Jānis Bordāns: Ja domājam, ka mūsu paaudze vainīga, tad ir interesanti palasīt grāmatas, ko rakstījuši trimdas latvieši, vai pirmaskara literatūru – diemžēl tur atspoguļojas tas pats, parādās, ka neatrīsināto vecvecitēvu lietu risinās mūsu mazbērni. Tā šīs latviešu nacionālās problēmas stiepjas no paaudzes uz paaudzi, un, kamēr mēs to nepārcirtisim, tikmēr nekas labs nebūs.

Etnologi rakstījuši, ka tajā brīdī, kad etnoss sāk kustēties, un blakus esošajam lielajam etnosam rodas sajūta, ka tas kaut kādā mērā tiek apdraudēts, tad mazajam etnosam, kuram nav vēl pieredzes, tā ir visbīstamākā situācija – to var notriekt. Apmēram tā tas notika 1940. gadā. 1905. gads un Pirmais pasaules karš – Krieviju faktiski nogāza gar zemi latviešu

strēlnieki. Kāpēc Staļins 1939–1940. gadā sakoncentrēja Latvijā nenormāli lielus spēkus? Viņš baidījās no Latvijas, no latviešiem un, kad te ienāca, cirta nost visas saknes!

DDD: Tāpēc pie mums šeit iepludināja tik daudz kolonistu, lai pārkrieivotu latviešu tautu, uztaisīja kara bāzes, utt.

J.B.: Tieši tā. Tas ir aspekts, par kuru vajag runāt – ne tikai sevi noniecināt. Ir jāsaprot, ka mums šī nasta ir daudz smagāka, uz mums ir bijis liels spiediens. Latgale vispār ir izrāvusies ārā no Vitebskas guberņas, kad tā jau bija atrauta no Latvijas, turklāt vairāk nekā 100 gadus.

DDD: Kā jūs kā tieslietu ministrs domājat panākt, lai, piemēram, darbavietās runātu latviski un latvietis netiktu diskriminēts krievu kolektīvā?

J.B.: Tas ir tāpat kā ar dekolonizācijas jautājumu. Jā, esam domājuši par attiecīgajiem likumiem. Es kā Tieslietu ministrijas parlamentārais sekretārs gāju aizstāvēt grozījumus Darba likumā, lai nepieļautu šo diskrimināciju. Taču to neizprata un sāka neciest “Vienotības”, ZZS, “Reformu partijas” deputāti, neatbalstīja Sociālo lietu komisija, arodbiedrības un tamlīdzīgas organizācijas. Mums bija izstrādāti vairāki priekšlikumi, bet visus atmēta atpakaļ. Visas parējās latviešu partijas mūs izsmēja, noniecināja, Saeimas Juridiskais birojs arī nokritizēja...

Jānis Tomels: Un Darba devēju konfederācija tieši tāpat.

Jānis Bordāns: Jā, Darba devēju konfederācija, Brīvo Arodbiedrību savienība – visi kritizēja, ka tā nedrīkst būt. Bet šobrīd tas ir aizgājis. Es jau arī saprotu, ka ar vienu likumu nevar atrisināt, bet tam likumam ir jābūt!

Protams, ka vienas izmaiņas Darba likumā nemainīs situāciju, bet, ja ir likums, tad jāstrādā ar sabiedrisko domu, ka darbinieki drīkst arī sūdzēties.

Jāsaprot, ka tā nav kaut kāda peļama ziņošana vai tamlīdzīgi, bet tā ir tiesību aizsardzība. Tad varbūt var skatīties vēl kādus likumus un, galvenais, tos piemērot.

DDD: Kāds ir rezultāts jūsu aktivitātēm?

J.B.: Rezultāts bija tāds, ka latviešu partijas no-

viem klientiem, krieviem, runāju latviski, un viņi, starp citu, neprotēja, bet runāja latviski. Ir man tāds klients, kurš nerunā, – grūti ar viņu strādāt, un man arī nevajag, man ir citi klienti, ar kuriem varu sastrādāties. Tā visiem vajadzētu uzvesties, arī žurnālistiem. Tādu, kurš

“Nekomentēšu, ko Dombrovskis domā, bet es uzskatu, ka Latvijā ir jānostiprinās valsts nācijai, un valsts nācijas lielumam skaitliski.”

kaunējās – varbūt nobijās no vēlētājiem, padomāja, ka nacionālais vēlētājs to nesapratīs, un pieņēma Darba likuma grozījumus, taču tik apcirtus, ka šobrīd tie ir nederīgi. Ierosinājām, ka nedrīkst darba līgumā iekļaut normas, kas diskriminē, un sludinājumā nedrīkst likt šādu informāciju. Beigās svarīgāko nosvītroja, un skata pēc palika, ka nedrīkst sludinājumā likt.

Par šo Darba likumu informāciju ieliku internetā, savā blogā – ikviens var apskatīties.

DDD: Ko darīt ar tiem latviešu politiķiem, kas arī masu saziņas līdzekļos runā krieviski, it sevišķi tas redzams televīzijā?

J.B.: Man tas nav saprotams – gluži vienkārši smieklīgi. Nu, kam tas vajadzīgs – vai tās ir bailes?

DDD: Bet jaunie, t.s. naturalizētie Latvijas pilsoņi, arī nerunā latviski televīzijā.

J.B.: Svarīga ir žurnālistu attieksme. Tas ir tas pats, kas ar Darba likumu. Man ir teikuši Saeimas juristi, politiķi, speciālisti – jā, bet, zīniet, viņam tur tajā nozarē jārunā krieviski – nu, un kas? Te ir Latvija, tāpēc ir tikai normāli, ka jārunā latviski – viņi visi var runāt latviski!

Tāpat arī žurnālistiem: ja tu aizbrauc uz ārzemēm un zini citu valodu, lūdzu, runā, ja tev vajag tajā valodā runāt, bet ne te, Latvijā. Es arī kā advokāts ar sa-

neatbild latviski, par katru cenu nav jāintervē.

Diemžēl mēs, latvieši, bieži neprotam savu statusu izmantot. Labs piemērs ir Artūrs Irbe. Pasen viņam bija strīds ar Kirovu Lipmanu, kurš kā Hokeja federācijas vadītājs noslēdza līgumu ar hokejistiem, ka viņu attēlus drīkstēs izmantot reklāmā. Līgums bija par nopietnu summu, kuru pēc tam nesamaksāja. Hokejisti teica – nu, lai, mēs gribam spēlēt, tāpēc nestrīdēsimies – un visi klusēja, negribēja sastrīdēties, jo varēja nepaņemt izlasē. Tikai Artūrs Irbe sāka aizstāvēt hokejistus un atteicās spēlēt, bet viņam pārmeta – nu, kāpēc tu vienmēr konfliktē, tu arī Amerikā konfliktēji? Viņš atbildēja: ja es to nedarīšu, kurš tad to darīs? Ja es esmu savā pozīcijā, ja esmu vajadzīgs tai izlasei, ja esmu cilvēks ar vārdu vai ar statusu, tad neklausies tādu, kuram tā statusa nav!

DDD: To var attiecināt uz visu mūsu tautu?

J.B.: Jā, ar šādu pašcieņu mums jāizturas un nevajag baidīties iestāties par savām tiesībām. Turklāt teikšu, ka tā ir ļoti laba sajūta – tāda gandarījuma un atvieglājuma sajūta – jo tu esi nometis nastu no pleciem, esi iztaisnojis un vari brīvi elpot.

Turpinājums būs...

*Intervēja
Līga Muzikante*

KĀ LIKVIDĒT 4. MAIJA REŽĪMU?

4. maijs vai 18. novembris? Krievijai un melīgajai Eiropai bija izdevīgi veidot “jaunu” Latviju ar puspatiesību – it kā ar daļu no 1918. gada likumiem, bet bez latviska satura.

Istā, patiesā Latvijā nebūtu domstarpību ar okupantiem, jo vardarbības sekas būtu novērstas jau 1990. gadā, punkts pielikts 1991. gada “puča laikā”, un okupanti mūsu valsti būtu pametuši, ka prieks skatīties. Taču krievvalodīgos Latvijā aizstāvēja van der stūli un tamlīdzīgi neliēši. Eiropa tobrīd neaizstāvēja daudz cietušos latviešus kā pamattautu un nepalīdzēja novērst okupācijas sekas.

Krievija taču nav pat Latvijai un latviešiem atvainojusies par Krievijā noslepkavotajiem latviešiem 1937.–1938. gados, par okupācijas laiku nemaz nerunājot, lai gan civilizētā pasaulē tiek izmaksāta sāpju nauda jeb kompensācija par pārdarījumiem.

Atlidzības vietā pēc 1990. gada 4. maija okupantu pēcteči sāka graut Latviju, nekaunās iesaka celt no jauna (kopīgi ar viņiem, okupantiem) valsts labklājību, kaut paši ir pievākuši latviešu kapitālu... 2012. gadā krievi,

pārkrieivoti žīdi un citi krievvalodīgie Latvijā dzīvo daudz labāk nekā paši latvieši. 80 procenti kapitālvērtības ir šīs piektās kolonnas rokās.

Vai tad vēl kāds saprātīgs cilvēks šaubās, ka tikai dekolonizācija var glābt Latviju – lai arī cik grūts šis process būs! Tikai tā var likvidēt 4. maija režīmu un atjaunot 1918. gada 18. novembra Latviju.

Nobeigumā vēl mazliet par mums, latviešiem, – par tautu, kuras pienākums ir paveikt it kā neiespējamo – realizēt dekolonizāciju.

Teodors Zeiferts, analizējot latviešu tautas raksturu, 1922.gadā rakstīja:

“Latviešu garīgās īpašības, kas parādās tautas raksturā, nav pilnīgi un cieši nosakāmas. [...] Zināms ir tas, ka latgaļi vāciem bez kādas pretošanās padēvās un piebiedrojās. Bet, ja pie latviešiem pieskaitām arī zemgaliešus, tad dabūjam par latviešu raksturu pavisam citu jēdzienu: tie izceļas Baltijas pirmiedzīvotāju starpā ar savu ārkārtējo varonību.”

Zinātnieks R.Virhofs pirms simts gadiem rakstīja, ka latviešu smadzeņu rievu dziļums un dažādība norāda uz šīs tautas inteliģenci.

Meijera vācu konversācijas vārdnīcā, kas izdota 1909. gadā, par latviešiem sacīts, ka viņi ir strādīgi, pacietīgi, pašsirdīgi, viesmīlīgi un (diemžēl) lokāmi, bet neuzticīgi pret saviem kungiem.

J.Velme 1916. gadā savukārt ir atzinis, ka latvieši ir “lieli individuālisti, kas grib palikt un rīkoties katrs par sevi. Viņi nedzīvo sādžās, bet atsevišķās mājās. Šis individuālisms kaitē latviešu kopdarbībai un veicina viņu vidū aristokrātismu. Tas parādās šķiru starpībās. Plaisa starp saimnieku un kalpu ir ārkārtīgi liela; nabags saimnieks, šķiet, lielāks esam par turīgu kalpu.” Tomēr viņš uzsvēra arī to, ka latvieši, iespīesti lielu tautu vidū, daudzreiz ir krituši par laupījumu citiem, bet par to, ka viņi tomēr pastāvējuši, saglabājuši savu valodu un savas gara mantas, jāpateicas latviešu izturībai, sīkstumam. Visnelabvēlīgākajos apstākļos viņi palikuši nesalaukti un izturējuši līdz galam, vienmēr ticēdami, ka gaisma pārvarēs tumsu, labs – ļaunu.

Miķelis

LATVIEŠIEM JĀATGŪST UZVARAS LAUKUMS

Iepriekšējā laikraksta numurā publicējām atbildi uz vairāku mūsu lasītāju jautājumu, kā var parakstīties par iniciatīvu atjaunot īsto Rīgas Uzvaras laukumu (ar tā patieso simbolisko jēgu) vietā, kur šobrīd stāv tā saucamais okupantu Uzvaras piemineklis.

Māris Ruks, viens no iniciatīvas autoriem, lakoniski skaidro iemeslu, kādēļ radās ideja ierosināt balsojumu par Uzvaras pieminekļa nojaukšanu un laukuma pārveidi:

“Padomju okupācijas laikā Uzvaras laukumā uzslietais komplekss ir pilnībā pretrunā ar Latvijas valsts būtību, veselīgu morāli un vēsturisko taisnīgumu. Tas slavina ļaunumu un iznīcību. Turklāt

2. Atjaunotu Latvijas brīvvalsts laikā mūsu senču, tautas, daudzu tautību privātpersonu un organizāciju brīvprātīgas ziedošanas rezultātā izstrādāto un aizsākto Uzvaras laukuma projektu. Šis projekts ļautu Rīgai iekļauties citu attīstītu Eiropas valstu galvaspilsētu saimē ar ievērojamu kultūras, atpūtas, sporta un Brīvības cīņu vēsturiskās piemiņas kompleksu.

3. Lai līdz galam tiktu īstenots Latvijas laika projekts, ko izstrādāja un akceptēja ievērojamākie latviešu arhitekti, inženieri, valstsvīri. Pašreizējais Uzvaras laukums bieži rada nevajadzīgu konfrontāciju un kultīvā pretvalstiskas aktivitātes.

“Kompleksam pēc saviem mērogiem un izmēriem kopumā būtu bijis jāpārsniedz tolaik ļoti ievērojamās sabiedriskās celtnes – Berlīnes 1936. gada olimpiskā stadiona – izmēri.”

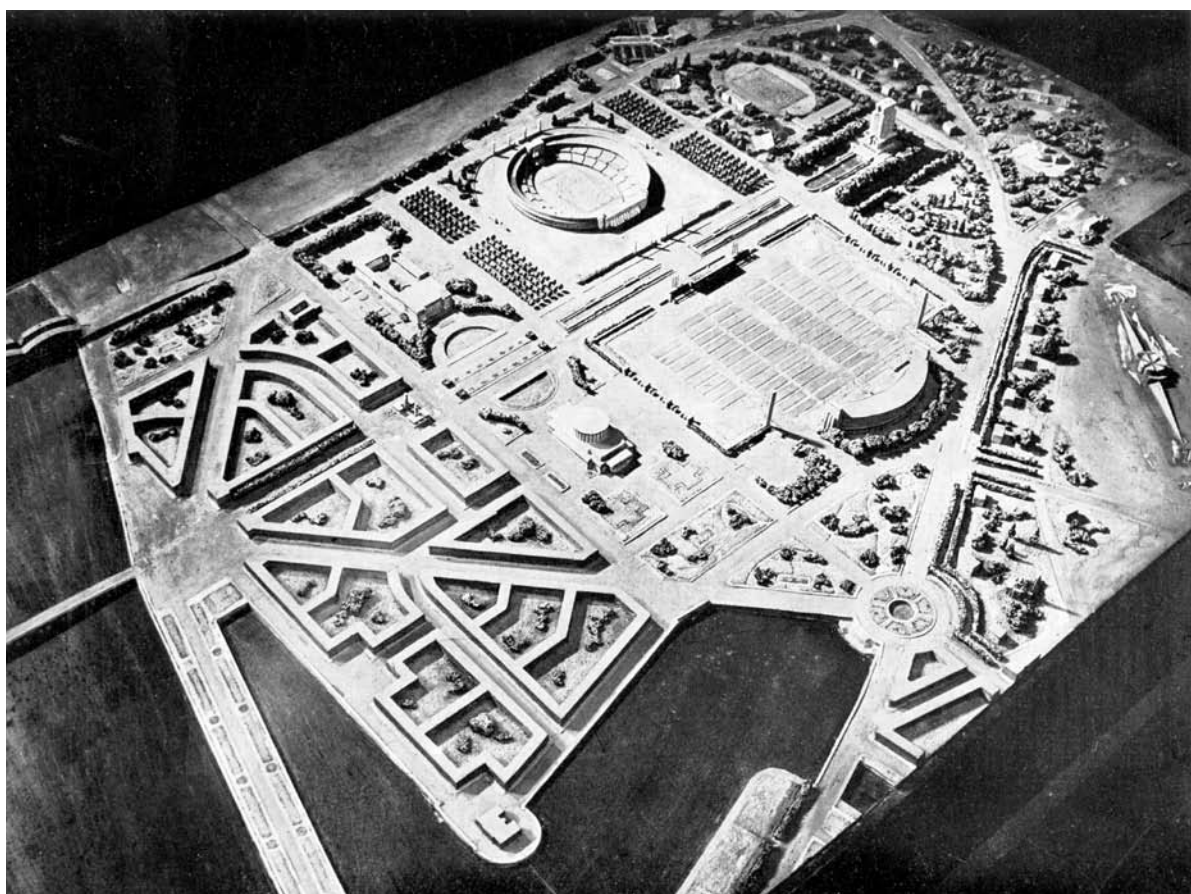
sarkanarmija 1940. gadā nolauņķa latviešu tautas un Latvijas pilsoņu īstā Uzvaras laukuma izbūvei saziēdotos miljonus latu.”

Iniciatīvas autori: Roberts Krastiņš, Emīls Gailis un Māris Ruks rosina cilvēkus atbalstīt viņu ieceri, lai:

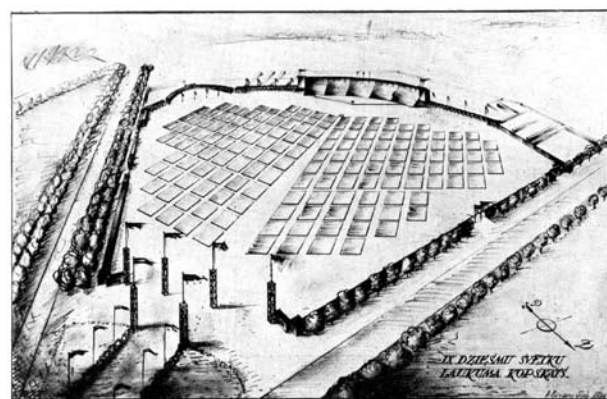
1. Atjaunotu Latvijas valstiskumam būtisko simbolisko jēgu un vietu, jo Uzvaras laukums galvaspilsētā tika nodēvēts un neatkarīgās Latvijas laikā iekārtots par godu Latvijas armijas nozīmīgajai uzvarai pār Bermonta karaspēku. Tas ir Latvijas valsts uzvaras laukums, nevis PSRS armijas uzvaras laukums.

Lai Uzvaras laukums iegūtu Latvijas laikā izstrādātā projekta aprises, pirmkārt, Saeimai jāatjauno Uzvaras laukuma patiesā būtība un **vēsturiskais taisnīgums**. Otrkārt, jāiegūst nepieciešamie finanšu līdzekļi tā saucamā Uzvaras pieminekļa demontāžai un Uzvaras laukuma infrastruktūras izmaiņai, vadoties pēc sākotnējā projekta. Tie varētu būt gan individuāli ziedojumi, gan valsts dotācijas, gan Krievijas kompensācijas.

Vietā, kur tagad ik gadu 9. maijā Latvijas okupāciju svin sarkanie kolonisti

CELTNIECIBAS IZSTĀDE.

un okupanti, bija paredzēts svētku laukums vairāk nekā 200 tūkstošiem apmeklētāju, amfiteātra formas sporta stadions, kas varētu uzņemt vairāk nekā divdesmit piecus tūkstošus skatītāju, Sanāksmju pils ar vairāk nekā desmit tūkstošiem vietu, arī sešdesmit metrus augsts Uzvaras tornis, pie kura uzbūvēta svētnīca tautas varoņiem, vairākus desmitus metru plata Uzvaras aleja ir vien daļa no Uzvaras laukuma izbūves dažādo projektu autoru iespaidīgajām iecerēm. Kompleksam pēc saviem mērogiem un izmēriem kopumā būtu bijis jāpārsniedz tolaik ļoti ievērojamās sabiedriskās celtnes – Berlīnes 1936. gada olimpiskā stadiona – izmēri.

Latvijas valsts no budžeta monumentālajai celtniecībai 1935.–1936. gadā atvēlēja 19,6, bet nākamajā gadā – jau 29,5 miljonus latu. Tāpat kā Brīvības pieminekļa celtniecībai, arī Uzvaras laukuma izbūvei tika vākti ziedojumi. 1938. gada beigās ziedojumos un speciālā loterijā bija saziēdoti 5,5 miljoni latu, bet 1939. gadā – vairāk nekā 8 miljoni latu.

Latviešu pienākums ir atjaunot taisnīgumu – veikt dekolonizāciju un nojaukt pašreizējo Uzvaras pieminekli, kas atrodas vietā, kur notika pēdējie vislielākie Vispārējie Latviešu Dziesmusvētki, un kas ik mirkli atgādina par vardarbīgo okupāciju, kas nav beigusies vēl šodien.

Ilustratīvais materiāls no Dr. Māra Ruka grāmatas “Spridzinātāji”.

IX. Latvju vispārējie dziesmu svētki

MELNĀ ČŪSKA

Latviet's kalpa klausās gāja gadu simtiem cauri,
Svešus kungus sveicināja – bijām tikai “bauri”.
Bet, kopš mēs par kungiem kļuvām,
latviet's sev par postu,
Bēg no savām dzimtām druvām prom uz
svešu ostu...

Pašu kungu augstie kungi, krīzes vilņu sviesti,
Kēra, grāba, baņķierēja, neraugot, kur griesti.
Savu tautu nabadzībā nospieda uz ceļiem –
Visi kopā labticīgi nokāpsim pie veļiem...

Nepaspēja, nevarēja, neienāca prātā...?
Bet viens otru čakarēja, laupīja bez sāta.
Izčibēja bagātība gadiem ilgi krātā;
Nodoklis par suņu būdu viņiem tagad prātā...

Bet pa drusciņai “pa lielam” sveši kungi laukos
Čūku fermas ceļ un sola peldināt mūs taukos.
Tukšpamestā Tēvuzeme svešu kungu rokās –
Latvju tautas šupulītī melna čūska lokās...

Gunārs Terinks

VĒSTULE

VĒSTURES FAKTI

Nav saprotama mūsu vēsturnieku vilcināšanās (varbūt bailes aizkaitināt kādu no vēl dzīvajiem pāridarītājiem?), ka netiek rakstīta un izdota pagājušā gadsimta (galvenokārt padomju laika) vēsture. Aizies aizsaulē pēdējais aculiecinieks, un nevajadzēs rakstīt patiesību par

tu rūpnīca un daudzi citi ūņemumi). Tie parasti bija partorgi, kadru daļu, arod-biedrību, pilsoņu aizsardzības, kara apmācību un citu tam laikam piemēroto iestāžu darbinieki. Lūk, tāpēc šeit, Latvijā, salīdzinot ar pārējām bijušajām padomju republikām, ir izveidojies šāds etniskais

“...fiziskās un vēl vairāk garīgās sāpes dvēselē nav iespējams aizmirst.”

to laika posmu, kas pavadīts PSRS “draudzīgo tautu saimē”. Jaunā paaudze, kam tagad jau ap 30, nekad nesapratīs par okupantu varas netiesiskajām ļaundarībām un pārestībām, kas tika nodarītas vēl dzīvo latviešu vecākās paaudzes cilvēkiem. Šīs fiziskās un vēl vairāk garīgās sāpes dvēselē nav iespējams aizmirst.

T.s. Hruščova “atkušņa” laikā, kad tika krasi samazināti padomju bruņotie spēki, Maskavā, Ļeņingradā un Melnās jūras kūrortu pilsētās atvaļinātos virsniekus nepierakstīja (pieraksts dzīves vietā bija nepieciešams). Tie lielos apjomos ar ģimenēm un radiem (varbūt arī viņiem bija dota speciāla rekomendācija) devās uz Latviju. Tas krasi palielināja jau agrāk Latvijā lielo vairumu ieceļojošo krievu, kas bija nodarbināti galvenokārt produkcijas ražošanā kara resursu vajadzībām (“Alfa”, “Komutators”, “VEF”, Tanku remon-

kroplīgums, ko pašlaik valstij naidīgi elementi – bijušie interfrontieši – izmanto, lai kārtējo reizi likvidētu Latvijas valsts neatkarību.

Bet visam sākums bija Hitlera un Staļina savstarpējā vienošanās (Molotova-Ribentropa pakts un pie tā slepenais pielikums) 1940. gadā “brālīgās” kaimiņvalsts tanki braši iebrāuca mūsu *de iure* un *de facto* starptautiski atzītajā neatkarīgās valsts teritorijā, un sākās...

Maskavā Molotovs mūsu valsts ārlietu ministram nolika priekšā iepriekš sagatavotu dokumentu un pateica: “Ja neparakstīsi, no Krievijas ārā netiksi!”

Tie ir tikai daži visiem zināmi fakti, bet cik latviešu tautas asiņu ir izlietas cietumos, izsūtījumā, lēģeros un citos čekistu noziegumos, kuros piedalījās ne mazums arī židu tautības pārstāvju, kuri vienmēr, lai no sevis novērstu uzmanību, vaino latviešus?...

Jānis B.

Veicināt plašāku

“DDD” izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai iespējams, pārskaitot ziedojumu uz

**Latvijas Nacionālās frontes kontu
Latvijas Hipotēku un
zemes bankā**

(SWIFTkods: LHZBLV22);

**konts: LV38LHZB1000054029001;
Reģ.Nr.LV40008033014**

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LATVIEŠIEM VAJADZĪGA NACIONĀLĀ PAŠAPZIŅA

Turpinājums no 4. lpp.

Andrejs Lucāns: Es nenodarbojos ar skaļiem, nepatiesi glaimojošiem saukļiem par partiju un valdību. Tikai kādreiz uzteicu par pareizi izteiktu domu vai rīcību, piemēram, varēju slavēt par to, ka viņi atmaskoja Staļina personības kultu. Par to – cepuri nost!

Padomju gados bija gan pareizas, gan nepareizas lietas. Protams, nacionālais jautājums man bija aktuāls vienmēr. Kad biju kolhoza priekšsēdētājs, un kad pienāca pasūtītās tehnikas dokumentācija, atskaites, norādes utt. – sākumā dublēti arī krievu valodā, bet beigās tikai krievu –, es izjutu to kā pazemojumu, tas bija pazemojums.

Kāda bija mana nacionālā audzināšana? Domāju, ka tas varēja būt 1938. gads, kad Daugavpili atklāja Vienības namu. Pārņākuši mājās, māte teica: “Cik braši parādē soļoja latviešu karavīri!” Bet tēvs sajūsmīnāts stāstīja par dzejas deklamētāju, kurš uzstājies tik izteiksmīgi, ka “skudriņas” skrējūšas pa muguru. Izrādās, ticis deklamēts Blaumaņa “Tālavas taurētājs”. Tas man palika atmiņā.

Tajā pašā laikā Daugavpili redzēju ar spirta lampiņām izgaismotās un sarkanbaltsarkani karogotās ielas, izgaismotos skatlogus ar ģenerāļa Baloža

un Ulmaņa bildēm. Mājās sprieda, kurā pusē Ulmanim vajadzētu likt ģenerāli Balodi? Es kā puika to visu dzirdēju. Mans vectēvs, toreiz Daugavpils cietokšņa (tur cara laikos bija armijas daļa, bet Latvijas laikos jātnieku pulks) dārznieks, nopirka purvu – vislētāko gabalu Daugavpils vecpilsētā, kas bija priežu sila, armijas poligona, malā. Mans tēvs ar savu brāli sadzina smiltis tajā purvā, un tā radās Lucānu dārzniecība, no kuras padomju laikos izveidojās “Daugavpils zieds”. Padomju laikos tā bija lielākā dārzniecība. Paziņas vectēvam teica: “Nu, ko jūs tā plēšaties, kam jums tas vajadzīgs?” Bet mans vectēvs atbildēja: “Es ceļu Latviju”.

Ģimenē nedzirdēju un neredzēju melus, zagligumu, netaisnīgumu, negodīgumu, nacionāla naida izpausmes. Mums apkārt dzīvoja krievi, židi, poļi, latvieši. Neatceros, ka būtu bijuši kādi konflikti. Sadzīve bija draudzīga. Tāda bija mana patriotiskā audzināšana agrā bērnībā. Jau vēlāk lasīju Aleksandra Grīna “Dvēseļu puteni”, “Zemes atjaunošanas cilti”, Jāņa Sārta, Viļa Lesiņa un citus patriotiskus ievirzes darbus, kas iezīmēja pārliecību, kurš krasts ir mans. Turklāt es redzēju gan leģionā, gan Sarkanajā armijā iesauktos.

DDD: *Starp citu, kā jūs vērtējat Valsts prezidenta Bērziņa centienus samierināt leģionārus, nacionālos partizānus ar sarkanarmiešiem?*

A.L.: Bija situācijas, kad nevarēja neiet karot – ja neiesi, tad labākajā gadījumā tevi ieslodzīs vai izsūtīs, bet visticamāk gluži

nāties. Es nevaru samierināties ar kaut kādiem šeit atstātajiem militāristiem, kuri te ienāca un palika ar visām ģimenēm, kuri netraucēti turpina agītēt pret Latviju un latviešu tautu. Viņi ir izaudzinājuši jaunas paaudzes, kas 9. maijā iet pie tā saucamā Uzvaras pieminekļa svinēt

“Kad cilvēkam ir saimnieka apziņa, tā pārvēršas par pašapziņu, pašcieņu, pašlepnumu.”

vienkārši nošaus. Manam radniekam vēl nebija pat 18 gadi, kad 1944. gadā Daugavpili ienāca krievi. Viņš brīvprātīgi iestājās armijā, lai glābtu savus vecākus. “Kurzemes Cietokšni” aizgāja bojā. Viņa brālis savukārt bija Leģionā, pretgaisa aizsardzībā un pēc kara ASV Aijovas štatā fermeris ar 30 ha zemes.

DDD: *Es domāju, ka daudzi latvieši ir tādā situācijā. Bet kā jūs skatāties uz prezidenta aicinājumu samierināties?*

A.L.: Domāju, ka samierināties var ar tiem, kurus iesauca varmācīgi. Kā es ar savu radnieku nesamierināšos?! Es jau viņu zinu: viņš ir tikpat nelaimīgs kā viņa brālis no pretējās puses – viens bija tur, otrs tur. Šie cilvēki var samieri-

Latvijas okupāciju. Viņi izaudzināja tos, kuri aiziet nobalsot par krievu valodu kā otru valsts valodu Latvijā. Kā es varu ar tādiem izlīgt? Tas taču ir pilnīgi šķērsām!

Kāpēc šāds stāvoklis ir izveidojies? Tāpēc, ka latviešiem – pirmkārt, Saeimās ievēlētajiem un valsts vadošajos posteņos esošajiem – nav nacionālās pašapziņas. Ar to mums jāsāk. Lai valsts sekmīgi attīstītos, svarīgi, lai vadībā būtu konkrētajā nozarē zinoši un talantīgi cilvēki. Var jau būt patriots, bet, ja nav nekādu tautsaimniecisku zināšanu, tad viņš tur nav piemērots.

Turpinājums būs...

Intervēja Liene Apine

JĀSAŅEM LIKUMĪGS “SPĒRIENS PA PĒCPUSI”!

Lilija Treice

Ieskaties dabā, ieklausies savā sirds balsī un runā ar savu Dievu. Kā Visumā, tā arī uz Zemes valda Visuma Likumi, un cilvēks šajā ziņā nav izņēmums.

“Atcerēsimies, ka pēc Eiropas valstīs pastāvošās konvencijas likumiem okupētājvalstīm savus kolonistus un okupantus ir jāsavāc ar godu.”

Raksturi mums ir tik dažādi, bet mērķis viens: **nosargāt savu nacionālo valsti Latvijā!** Bez tās arī latviešu tautai jāiet bojā un jāizzūd – tieši tā tagad notiek. Jau no laika gala latvietis gribējis kļūt par jebko – kārklu, vācieti,

krievu vai par diez ko vēl, tikai ne palikt par latvieti savā Dzimtenē.

Otrā pasaules kara laikā bēgļu bērni kļuvuši svešinieki savu tēvu Dzimtenei, uz viņiem nevaram cerēt (ar nedaudz izņēmumiem). Tā nu esam piedzīvojuši, ka tie paši “komunisma cēlēji” tagad kļuvuši par alkatiem, nelietīgiem kapitālistiem, kuri, ignorējot tautas intereses, pazudina latviešu tautu un visu Latvijas valsti, kas tagad iepīnkēta svešu interešu iegribās.

Polijiem ir neaizsniedzama Katīna, mums ir Litene un daudz kas cits. Vai to ir iespējams piedot, padarot

rījā viņiem bija aizliegts dzīvot pilsētās, tādēļ tie apmetās pie pilsētu robežām. Tā Rīgā radās “Moskačka”, kurā mitinājās arī Krievijas strūdzinieki un citi ieceļotāji. Rīgas galvenie pārvaldītāji bija vācieši, kas šeit saimniekoja 400 gadus ilgāk par židiem, kuru galvenā nodarbošanās bija tirdzniecība. Latvijas židi, kuri palika dzīvi pēc Otrā pasaules kara, kā mantinieki savus īpašumus atguva. Bet ko gan okupācijas laika židu izcelsmes iekļideņi no PSRS var pieprasīt tagad no latviešu tautas un valsts, kas nevienu nekādu mantu neatsavināja?! Ne jau Latvija izraisīja okupāciju un Otro pasaules karu! To ar savu noziedzīgo Eiropas dalīšanu paveica Krievija un Vācija.

Starp citu, Polija, lai gan ar židiem bija saistīta vairāk nekā Latvija, noraidīja visas židu pretenzijas uz īpašumiem. Kādēļ gan Latvijai būtu jārikojas pretēji? Vai tādēļ, ka savās interesēs mūsu valdībā un valdošajās aprindās darbojas arī židi? Cik gan tas ir amorāli – židi neprasa atlīdzību par zaudēto mantību Krievijai, bet gan latviešiem, kuri neko viņiem

nav nedz atņēmuši, nedz nopostījuši.

Amerikāņu profesors un rakstnieks Braiens Marks Rigs savā grāmatā “**Židu karavīri Hitlera armijā**” raksta, ka arī židu izcelsmes militāristi padarīja iespējamu holokaustu pret saviem tautas brāļiem, pasludinot sevi par “īstenajiem vāciešiem”. Šajā grāmatā ir pateikta taisnība par jauno pasaules “relīģiju”, kuras noliegšana draud ar kriminālatbildību...

Nobeigumā jāuzsver, ka pasaulē lielākā vērtība ir tā, lai tauta pret tautu nekarotu, bet katru dzīvotu savā nacionālajā valstī pēc saviem tikumiem un likumiem. Pasaules tautas lēnām mostas, un cerams, ka arī latvietis beidzot sapratīs, ka dzīvo savā nacionālajā valstī – vienīgajā, un citas tādas vietas uz pasaules nav un nebūs.

Atcerēsimies, ka pēc Eiropas valstīs pastāvošās konvencijas likumiem okupētājvalstīm savus kolonistus un okupantus ir jāsavāc ar godu. Ja ne, tad viņiem jāsaņem likumīgs “kājas spēriens pa pēcpusi”, lai atceras, uz kuru pusi ir sava paša zeme un sava dzimtā valoda.